

Cộng Đoàn Đức Mẹ La Vang Winchester, CA Giáo Xứ Chân Phước Teresa Calcutta

Linh mục Quản Nhiệm Joseph Nguyễn Trọng SVD
36515 Briggs Rd, Murrieta, CA 92562

website: www.cddmlv.com

Số Phát Hành: 152 Feb/02/2014

Bản Tin Hàng Tuần

Giờ Lễ Chủ Nhật

-Thứ Bảy:

5:30PM (English)

-Chủ Nhật: 7:15AM, 8:30AM, 10:15AM,
12 Noon & 5:00PM (English)

Lễ Tiếng Việt:

- Thánh Lễ: 1:30- 2:30PM

- Giải Tội: 1:00-1:30PM

- Tập Hát: 1:00-1:30PM

- Giáo Lý: 12:00PM-1:30PM

Website giờ lễ trên toàn thế
giới: www.masstimes.org

**Rửa Tội, Hôn Phối, Thêm Sức, Gia
nhập vào Cộng Đoàn hoặc thay đổi
địa chỉ**

Xin liên hệ Chị Chủ Tịch Vũ Thị Kim
Oanh. Phone: 951-375-6687

Xức Dầu & Rước Minh Thánh tại gia

Xin liên hệ Cha Giuse Nguyễn Trọng,
SVD. Phone: 951-742-9581

Ban Mục Vụ 2012-2014:

Chủ Tịch: Vũ Thị Kim Oanh 951-375-6687

Ngoại Vụ: Nguyễn Q. Dung 951-375-9374

Xã hội: Nguyễn Thanh Tâm 951-834-7436

Lời Chúa: Mai Quang Thuận 951-591-3955

Thánh Thể: Vũ T. Bạch Tuyết 951-834-6312

Phòng Thánh: Hà Đỗ 760 547-3444

Thánh Nhạc: Nguyễn Q. Dung 951-375-9374

Giáo Lý: Trí Mai 951-795-0120

Truyền Thông:

Nguyễn B. Sương 858-206-5795

email: banmucvu@cddmlv.com hoặc
bantruyenthong@cddmlv.com

CN Lễ dâng Chúa Giê-su trong Đền Thánh

Mừng Xuân Giáp Ngọ

Ngày đầu xuân tạ ơn Chúa đã ban cho một
Mùa Xuân với bao hương tình nồng ấm.
Tạ ơn Ngài đã dẫn dắt cuộc đời con đi qua
những thăng trầm của giòng đời. Một giòng
đời xen lẫn buồn vui sướng khổ. Có nước
mắt và nụ cười nhưng bàn tay quan phòng
của Đấng tạo hóa luôn làm chủ mọi biến cố
xảy ra trong cuộc đời con.

Con dâng lên Chúa một năm mới vừa mới
bắt đầu... Một năm mới “mã đáo thành
công” với bao hạnh phúc. Xin Chúa làm
chủ cuộc sống của con hôm nay và mãi
mãi...

Ước gì mùa xuân mãi ở lại trong tâm hồn
khi có Chúa đồng hành, khi trung thành với
giáo huấn của Chúa.

Ước gì cuộc đời con luôn tươi trẻ vì có
Chúa Xuân hiện diện chúc phúc.

TIN MỪNG

Lc 2,22-40

Khi đã đến ngày lễ thanh tẩy của các ngài theo luật Mô-sê, bà Ma-ri-a và ông Giu-se đem con lên Giê-ru-sa-lem, để tiến dâng cho Chúa, như đã chép trong Luật Chúa rằng : "Mọi con trai đầu lòng phải được gọi là của thánh, dành cho Chúa", và cũng để dâng của lễ theo Luật Chúa truyền, là một đôi chim gáy hay một cặp bồ câu non. Hội ấy ở Giê-ru-sa-lem, có một người tên là Si-mê-ôn. Ông là người công chính và sùng đạo, ông những mong chờ niềm an ủi của Ít-ra-en, và Thánh Thần hằng ngự trên ông. Ông đã được Thánh Thần linh báo cho biết là ông sẽ không thấy cái chết trước khi được thấy Đấng Ki-tô của Đức Chúa. Được Thần Khí thúc đẩy, ông lên Đền Thờ. Vào lúc cha mẹ Hải Nhi Giê-su đem con tới để chu toàn tập tục Luật đã truyền liên quan đến Người, thì ông ẵm lấy Hải Nhi trên tay, và chúc tụng Thiên Chúa rằng: "Muôn lạy Chúa, giờ đây theo lời Ngài đã hứa, xin để tôi tớ này được an bình ra đi. Vì chính mắt con được thấy ơn cứu độ Chúa đã dành sẵn cho muôn dân: Đó là ánh sáng soi đường cho dân ngoại, là vinh quang của Ít-ra-en Dân Ngài."

Cha và mẹ Hải Nhi ngạc nhiên vì những lời ông Si-mê-ôn vừa nói về Người. Ông Si-mê-ôn chúc phúc cho hai ông bà, và nói với bà Ma-ri-a, mẹ của Hải Nhi : "Thiên Chúa đã đặt cháu bé này làm duyên cớ cho nhiều người Ít-ra-en ngã xuống hay đứng lên. Cháu còn là dấu hiệu cho người đời chống báng ; và như vậy, những ý nghĩ từ thâm tâm nhiều người sẽ lộ ra. Còn chính bà, một lưỡi gươm sẽ đâm thấu tâm hồn bà."

Lại cũng có một nữ ngôn sứ tên là An-na, con ông Pơ-nu-ên, thuộc chi tộc A-se. Bà đã nhiều tuổi lắm. Từ khi xuất giá, bà đã sống với chồng được bảy năm, rồi ở góa, đến nay đã tám mươi tư tuổi. Bà không rời bỏ Đền Thờ, những ăn chay cầu nguyện, sớm hôm thờ phượng Thiên Chúa. Cũng vào lúc ấy, bà tiến lại gần bên, cảm tạ Thiên Chúa, và nói về Hải Nhi cho hết những ai đang mong chờ ngày Thiên Chúa cứu chuộc Giê-ru-sa-lem.

Khi hai ông bà đã làm xong mọi việc như Luật Chúa truyền, thì trở về nơi cư ngụ là thành Na-da-rét, miền Ga-li-lê. Còn Hải Nhi ngày càng lớn lên, thêm vững mạnh, đầy khôn ngoan, và hằng được ân nghĩa cùng Thiên Chúa.

CHIA SẺ TIN MỪNG

Ngày Tết và Phúc Âm hoá

Dù có những đề nghị mừng Tết Nguyên Đán vào ngày đầu năm dương lịch cho

phù hợp với thời hiện đại, cho đến nay, xã hội Việt Nam vẫn giữ truyền thống cử hành Tết nguyên đán vào những ngày đầu năm âm lịch. Với người Việt Nam, ngày Tết không chỉ đơn thuần là ngày nghỉ lễ nhưng còn mang ý nghĩa nhân văn và giá trị thiêng liêng hết sức đặc biệt. Dù ở trong nước hay đang sinh sống làm việc ở nước ngoài, người Việt vẫn cử hành Tết Nguyên Đán cách long trọng hết sức có thể.

Hội thánh Công giáo Việt Nam hiện diện giữa lòng dân tộc và hít thở bầu khí văn hoá truyền thống đáng kính ấy, cho nên đã tìm cách hội nhập và Phúc Âm hoá nền văn hoá dân tộc. Nỗ lực này được thể hiện rõ nét trong cách người Công giáo Việt Nam cử hành Thánh lễ trong những ngày Tết. Theo đó, ba ngày Tết tập trung vào ba tương quan căn bản trong cuộc sống con người.

Ngày Mồng Một Tết là ngày hướng lòng lên Thiên Chúa, “Đấng vô thủy vô chung, là căn nguyên và cùng đích của vạn vật”, để tạ ơn Chúa đã ban cho một năm mới, và cầu xin Chúa ban cho mọi người “được bình an mạnh khỏe, càng thêm tuổi càng thêm nhân đức, hăng hái làm việc lành để tôn vinh Danh thánh” (Lời nguyện Nhập lễ - Thánh lễ Giao Thừa, Tân Niên).

Ngày Mồng Hai Tết là ngày kính nhớ tổ tiên và ông bà cha mẹ, xin Chúa trả công bội hậu cho “những bậc đã sinh thành dưỡng dục chúng con, và giúp chúng con sống cho phải đạo với các ngài” (Lời nguyện Nhập lễ). Đồng thời, khi kính nhớ tổ tiên ông bà, người Công giáo cũng hiểu rằng chính Thiên Chúa đã ban sự sống cho tổ tiên ông bà, để các ngài truyền lại cho con cháu. Vì thế, truyền thống tôn kính ông bà tổ tiên được đặt vào đúng vị trí của nó trong trật tự tạo dựng.

Ngày Mồng Ba Tết là ngày nhìn ra thế giới và vạn vật chung quanh, ý thức trách nhiệm phải lao động để làm chủ thiên nhiên, cho nên xin Chúa ban ơn trợ giúp để “công ăn việc làm trong năm mới nêu cao tình tương thân tương ái, góp phần vào sự nghiệp chung là hoàn thành chương trình sáng tạo của Chúa” (Lời nguyện Nhập lễ).

Khi tập trung vào ba tương quan căn bản trong cuộc sống làm người (Thiên-Địa-Nhân), Hội Thánh cũng mời gọi con cái mình sống ý nghĩa của thời gian với 3 chiều kích: nhìn về quá khứ trong tâm tình tạ ơn Thiên Chúa và cảm tạ các bậc sinh thành, hướng đến tương lai trong tâm tình phó thác cậy trông nơi Thiên Chúa là Đấng làm chủ lịch sử, nhìn vào hiện tại để dần thân xây dựng một thế giới tốt đẹp hơn.

Phải nói rằng đây là một nỗ lực tuyệt vời trong công cuộc Phúc Âm hoá: (1) Khám phá những vẻ đẹp và giá trị tích cực trong truyền thống văn hoá dân tộc; (2) làm nổi bật mối quan hệ mật thiết giữa văn hoá dân tộc và những giá trị Phúc Âm; (3) nâng những giá trị văn hoá truyền thống lên một tầm cao mới của đức tin Kitô giáo, khi đặt việc tôn kính tổ tiên trong trật tự tạo dựng, hoặc khi liên kết việc xây dựng thế giới với việc xây dựng Nước Trời.

Ước mong mẫu gương Phúc Âm hoá này còn được ứng dụng vào nhiều lĩnh vực khác trong đời sống Hội Thánh, từ ngôn ngữ diễn tả đức tin đến cách thể hiện đức tin Kitô giáo, để Phúc Âm ngày càng gần gũi với người dân và xã hội Việt Nam hơn.

Thiên Triệu

SỐNG ĐẠO

TẮM LÒNG VÀNG

Tiếng chó sủa làm tôi giật mình nhìn ra cổng chính, khi đồng hồ đã điểm 12h30, tôi tự hỏi “ Sao giờ này lại có người vào nhỉ?”. Trước mắt tôi, một cụ già khoảng trên 70 tuổi, ăn mặc bình thường, dáng người khỏ cực, tay cầm một túi ny lông. Thoạt nhìn, tôi nghĩ có lẽ Cụ đến xin giúp đỡ chăng .

Tôi vội hỏi :

- Cụ muốn con giúp gì cho Cụ?

Nhưng Cụ trả lời làm tôi phải ngỡ ngàng.

- Tôi đến để giúp đỡ các Cháu khuyết tật.

Từ ngõ ngàng đến khâm phục, và Cụ bắt đầu kể . Mỗi ngày sáng chiều Cụ thường đi bộ tới nhà thờ Bắc Thành dự lễ , nhờ đó Cụ nghe người ta kể ở Nhà Dòng Mến Thánh Giá Nha Trang , thuộc Huyện Cam Lâm có Cơ sở Xã Hội nuôi các Cháu khuyết tật, nhiều dạng bệnh như thiếu não, tâm thần, câm điếc , trong những gia đình nghèo, nơi đây không phân biệt Tôn Giáo, các Cháu bên Lương nhiều hơn Công Giáo. Cụ rất thương, và Cụ quyết định đi xe Bus tìm đến đây.

Tôi cảm thấy bàng hoàng xúc động trước tấm lòng cao thượng thật bất ngờ ấy . Sau vài câu hỏi trao đổi, tôi mời Cụ vào nhà nghỉ chân và tôi cũng muốn biết một vài thông tin của Cụ, nhưng Cụ bảo :

- Tôi không có nhà cửa, nơi tôi ở là vỉa hè của thành phố Nha Trang, tôi không có địa chỉ, không có điện thoại . Có một gia đình cho tôi giặt áo quần, phơi khô. Quê tôi ở Qui Nhơn, có một đứa con gái, cuộc sống nơi đó khó khăn, tôi một mình bỏ vào đây .

Sau đó Cụ mở bao ny lông, rút ra một cái bọc gói rất kỹ, mở thêm một lớp nữa tôi thấy những tờ tiền giấy, Cụ cẩn thận đếm lại từng tờ và giao cho tôi. Cụ bảo:

- Hai triệu đó, tôi gởi lại để giúp các cháu khuyết tật.

Tôi chần chừ ngần ngại nhưng Cụ bảo:

- Cứ cầm đi tôi muốn đóng góp cho các Cháu một tí niềm vui mùa Xuân

Quá ngẹn ngào cảm động, mắt tôi cay xè, những giọt nước mắt bắt đầu tuôn chảy. Cầm lấy tay bà Cụ, tôi không biết phải nói như thế nào để diễn tả sự cảm

xúc đang dâng trào trong tôi. Thời gian như lắng đọng, sự thỉnh lặng như nói lên tất cả .

Trời đã quá trưa, tôi biết bà Cự chưa dùng cơm, tôi năn nỉ mời Cự dùng cơm trưa nhưng Cự một mực từ chối và bảo:

- Con phải về lại Nha Trang cho kịp đọc kinh Kính Lòng Chúa Thương Xót vì hôm nay là ngày thứ sáu.

Tôi thầm nghĩ nếu mọi người Ky Tô hữu đều có trái tim yêu mến Chúa và yêu thương người nghèo khổ như Cự thì quả thật Thiên Đàng đang thực sự hiện diện.

Trước khi bước chân lên xe Cự còn bảo :

- Xin Chúa chúc lành cho các sơ.

Quá ngậm ngùi tôi chỉ biết nói lại

- Xin Chúa chúc lành cho Cự , và gìn giữ Cự luôn mãi

Đã 6 năm đồng hành với các Cháu khuyết tật, tôi đã thấy và nhận lãnh rất nhiều những tấm lòng hảo tâm của cá nhân cũng như các tập thể đến giúp đỡ các Cháu, nhưng chưa lần nào để lại trong con một nỗi cảm xúc sâu đậm, nghẹn ngào như lần gặp gỡ hôm nay. Cảm xúc ấy theo tôi mãi, không sao chợp mắt. Hình ảnh một bà Cự trong dáng vẻ bên ngoài tầm thường ấy lại chứa đựng cả một kho tàng yêu thương, một trái tim rộng mở cứ hiện lên trong tôi. Cự muốn cho đi tất cả những gì mình có để nuôi sống bản thân mình, hình ảnh đó gợi nhớ cho tôi hình ảnh bà góa nghèo trong Kinh Thánh bỏ tiền vào hòm cúng, Chúa đã ca ngợi và bảo “ Bà Góa nghèo này đã bỏ vào hòm cúng nhiều nhất “. Giữa một xã hội đang chạy đua với vật chất, một xã hội hưởng thụ gom góp cho chính mình thì bà Cự hôm nay đến thăm các Cháu khuyết tật, lại muốn sống ngược lại, bà Cự đang sống đúng với Lời của Chúa dạy bảo.

Cách sống của bà Cự, thật sự là một bài học sống động cho tôi, động viên tôi sống tốt hơn nữa trong sứ mạng đến với người nghèo, những người kém may mắn.

Lạy Chúa, con cảm ơn Chúa vì hôm nay Chúa đã gửi đến cho con một món quà quý giá, một bài học quan trọng, một mẫu gương sống động. Con biết Chúa muốn dạy con cách sống bằng chính gương sáng của mình, quả thật “ Một ngàn lời nói hay không bằng một hành động tốt cụ thể”.

Lạy Chúa, là Chúa của mùa Xuân, xin Chúa chúc lành và ban cho Bà Cự trong cuộc sống còn lại, luôn mãi là mùa Xuân, mùa Xuân của Bình An, mùa Xuân của Hạnh Phúc. Con không biết cuộc sống bà Cự hiện tại như thế nào, nhưng con tin rằng Chúa biết tất cả, và Chúa sẽ hướng dẫn bà Cự sống đúng như Chúa muốn.

Bích Phượng

Thứ 6 Ngày 17 Tháng 1 Năm 2014

TIN TỨC GIÁO HỘI HOÀN VŨ

Lời chúc Tết Nguyên đán của Đức Thánh Cha Phanxicô

Trong buổi đọc kinh Truyền Tin trưa Chúa Nhật 26-1-2014, ĐTC Phanxicô đã gửi lời chúc Tết âm lịch đến các dân tộc tại Á Châu như sau:

“Trong những ngày tới đây, hàng triệu người sống tại Viễn Đông hoặc rải rác tại nhiều nơi trên thế giới, trong đó có người Hoa, Triều Tiên và Việt Nam, mừng Tết Nguyên đán. Tôi cầu chúc tất cả mọi người được một cuộc sống vui tươi và hy vọng. Ước gì niềm khát khao tình huynh đệ không thể dập tắt được trong tâm hồn họ, tìm được trong gia đình ấm cúng như một nơi ưu tiên trong đó tình huynh đệ có thể được khám phá, được giáo dục và thực thi. Đây sẽ là một đóng góp quý giá cho việc xây dựng một thế giới nhân bản hơn, trong đó an bình được hiển trị.”

Hội đồng Giám Mục Hoa Kỳ: cầu nguyện và ăn chay để giúp những phụ nữ mang thai ngoài ý muốn

Hội đồng Giám Mục Hoa Kỳ đã ra lời kêu gọi các tín hữu Công giáo ăn chay, cầu nguyện và kiêng thịt vào thứ Sáu, 24/6 vừa qua với ý nguyện: “xin cho chúng con được đồng hành cùng những phụ nữ mang thai ngoài ý muốn với lòng trắc ẩn và lòng thương xót của Chúa Giêsu.”

Trong phần mở đầu Thánh Lễ canh thức trong Ngày Quốc Gia cầu nguyện cho sự sống, Đức Hồng Y O'Malley đã phát biểu rằng: tâm trạng của người phụ nữ được nhắc đến trong Tin Mừng cũng giống như người phụ nữ trẻ bị rơi vào tình trạng mang thai ngoài ý muốn. Cô cảm thấy nặng nề, mệt mỏi, cảm thấy cô đơn, sợ hãi và bối rối. Chúng ta không được phép để cho người phụ nữ ấy cảm thấy phong trào Bảo Vệ Sự Sống giống như một loạt các cơn giận dữ, tức giận của nhóm Pha ri siêu để chuẩn bị ném đá cô nhưng hãy cúi xuống với cô và nhìn lại mình. Chúng ta muốn người nữ ấy phải trải nghiệm được tình thương xót của Chúa Kitô. Ngài không phớt lờ sự gục ngã của người phụ nữ này và Ngài cũng không phán xét. Ngài mời gọi chị bắt đầu lại để chị biết mình được tha và được yêu

Đức GH Phanxicô thúc giục chúng ta sử dụng nghệ thuật đồng hành, nó sẽ giúp chúng ta không dẫm chân lên mảnh đất thiêng liêng của người khác, mà trong trường hợp này là người phụ nữ đang trong cơn khủng hoảng.

Nhưng đây phải là sự đồng hành ổn định để củng cố niềm tin, phản ánh cái nhìn thương yêu của chúng ta để chữa lành, giải thoát và khuyến khích họ lớn lên trong đời sống Kitô hữu.

Chiến dịch này đã được dự kiến kết thúc vào cuối Năm Đức Tin, nhưng hồi cuối tháng 11 năm ngoái, các Giám Mục đã họp và quyết định kéo dài chiến dịch này vô thời hạn.

Ý nguyện trong chiến dịch Cầu nguyện và ăn chay T6 này sẽ thay đổi hàng tuần. Trang web của Hội đồng Giám Mục Hoa Kỳ cũng có phần hỗ trợ lịch nhắc nhở ăn chay cầu nguyện cho chiến dịch này.

Cuộc diễu hành ủng hộ sự sống dưới thời tiết khắc nghiệt

Theo usatoday: Tuyết, băng và thời tiết lạnh giá, không ngăn bước hàng ngàn người từ khắp nơi trên cả nước tập trung về Trung tâm thương mại quốc gia tại Washington DC để phản đối nạn phá thai, trong cuộc diễu hành bảo vệ sự sống hôm thứ Tư 22/1/2014 vừa qua.

Trước đó thứ Ba 21-01, do thời tiết nên buộc phải hủy bỏ cuộc đua Nellie Gray 5 K, được đặt tên theo người sáng lập cuộc diễu hành, và nó có thể rút ngắn một số bài phát biểu, nhưng những người tổ chức nói rằng, cuộc diễu hành sẽ tiếp tục.

Những người tham dự nói rằng, “Chúng tôi tham gia diễu hành vì 56 triệu người Mỹ không bao giờ có cơ hội để trải nghiệm tuyết “. Cuộc diễu hành vì sự sống được đăng tải trên Twitter vào thứ Ba, đề cập đến số ca phá thai từ năm 1973, khi Tòa án cấp cao quyết định cho phép phá thai trên toàn quốc.”

Nhiều chuyến bay và xe buýt tới khu trung tâm đã bị hủy bỏ vì thời tiết khắc nghiệt nên đã làm hạn chế số người tham dự trong năm nay.

Số tham dự cuộc diễu hành cho biết, “Đừng nghĩ rằng, thời tiết có thể trì hoãn cuộc diễu hành của chúng tôi, điều ấy không bao giờ cản trở mục tiêu của chúng tôi. Thời tiết khó khăn lại làm cho chúng tôi quyết tâm hơn. Nó nhắc nhở chúng tôi rằng, không có gì ngăn cản được, ngay cả thời tiết khắc nghiệt như hiện nay cũng không trì hoãn cuộc diễu hành thể hiện lập trường bảo vệ sự sống của chúng tôi.

Veronika, Johansen, 22 tuổi, thuộc College Station, bang Texas bất chấp thời tiết đã đến nơi an toàn, đây là lần thứ hai Johansen tham gia cuộc diễu hành.

Johansen nói: “Bộ mặt đang từng bước thay đổi. Nó không giống những gì các chính trị gia da trắng ủng hộ phá thai ưa nói. Tất cả các chủng tộc đến. Các nhóm tôn giáo và tất cả những giáo phái khác nhau, những người phá thai trước đây, những phụ nữ đã bị hãm hiếp, hay những phụ nữ đã mang thai vì bị hãm hiếp.”

Đây là năm thứ 40 người biểu tình diễu hành từ Trung tâm mua sắm quốc gia đến tòa án Tối cao. Chủ đề năm nay là nhận con nuôi. Các phát ngôn viên bao

gồm nhà lãnh đạo đảng Cộng hòa Eric Cantor Virginia và Dân biểu đảng Dân chủ, Dan Lipinski Illinois.

ĐỨC THÁNH CHA GỬI LỜI ĐẾN DIỄN ĐÀN KINH TẾ THẾ GIỚI

VATICAN. Thông qua Đức Hồng Y Peter Turkson, Chủ Tịch Hội Đồng Công Lý và Hòa Bình, Đức Thánh Cha đã gửi một thông điệp ngắn đến Diễn Đàn Kinh Tế Thế Giới diễn ra từ ngày 22 đến 25.1.2014 tại Thụy Sĩ. Trong đó, ngài chia sẻ rằng chúng ta không thể làm ngơ trước hiện trạng hàng ngàn người chết đói hàng ngày, trong khi nhiều nơi lương thực bị lãng phí. Ngài xin các thành viên tham dự hãy cố gắng để đảm bảo rằng sự giàu có phải phục vụ chứ không thống trị con người.

Ngài chia sẻ rằng đà tiến lên của sự bình đẳng đòi hỏi những quyết định, cơ cấu và tiến trình hướng đến sự đóng góp tốt hơn của cải, tạo ra những nguồn nhân lực. Dựa trên những suy tư của mình về những thay đổi của thời đại, ngài thỉnh cầu những ai có khả năng hãy cống hiến cho sự sống của nhân loại, phục vụ người nghèo. Theo Đức Thánh Cha, chỉ khi nào chúng ta mở ra với siêu việt thì các chính sách mới có thể thành hình và hướng dẫn các hoạt động kinh tế, tài chính trong phạm vi của luân lý, vốn là cái rất nhân văn, mang tính con người.

CÔNG BỐ SỨ ĐIỆP NHÂN NGÀY THẾ GIỚI TRUYỀN THÔNG XÃ HỘI LẦN 48

VATICAN. Hôm 23.1.2014, Đức Tổng Giám Mục Claudio Maria Celli, Chủ tịch Hội đồng Tòa Thánh về truyền thông xã hội, đã mở cuộc họp báo tại Vatican để công bố Sứ điệp của Đức Thánh Cha Phanxicô, nhân ngày Thế giới truyền thông xã hội lần thứ 48, sẽ được cử hành vào Chúa Nhật 1.6.2014, với đề tài “Truyền thông phục vụ một nền văn hóa gặp gỡ đích thực.

Khởi đầu sứ điệp, Đức Thánh Cha đánh giá cao vai trò của truyền thông trong việc giúp con người trên thế giới xích lại gần nhau hơn. Sau đó, ngài nói đến những mặt xấu của truyền thông, chẳng hạn như việc truyền thông quá nhanh, vượt qua khả năng suy tư phán đoán của con người khiến cho thông tin thiếu đi sự chính xác. Truyền thông có thể lái sự chú ý của độc giả để phục vụ cho những lợi ích cá nhân nào đó. Đôi khi, nó cũng làm cho chúng ta mất đi định hướng. Tệ hại hơn, nó có thể gạt một số người không đi vào guồng máy ấy ra bên ngoài.

Cuối sứ điệp, Đức Thánh cha chia sẻ rằng “ước gì hình ảnh người Samari nhân lành, băng bó các vết thương cho người bị đánh hướng dẫn chúng ta. Ước gì sự truyền thông của chúng ta là dầu thơm xoa dịu đau khổ và là rượu ngon mang lại hoan lạc... Cuộc cách mạng các phương tiện truyền thông xã hội và thông tin là một thách đố lớn lao và đầy thú vị, đòi phải có những nghị lực mới mẻ và óc

sáng tạo để thông truyền cho tha nhân vẻ đẹp của Thiên Chúa.”

LỄ PHONG CHÂN PHƯỚC CHO HOÀNG HẬU CRISTINA

NAPOLI. Ngày 25.1.2014 tại Vương Cung Thánh Đường thánh Clara của dòng Phanxicô ở Thành Phố Napoli, nam Italia, Đức Hồng Y Angelo Amato đã chủ sự thánh lễ phong chân phước cho Hoàng Hậu Cristina di Savoia.

Năm 20 tuổi, vị công chúa kết hôn với Vua Fernando II di Bourbon, vua của hai miền Sicilia. Lúc ấy, với sự đồng ý của chồng, Hoàng Hậu đã dành một phần tiền tổ chức lễ cưới để cấp tiền hồi môn cho 240 thiếu nữ kết hôn và chuộc lại phần lớn các đồ họ mang đi cầm. Nơi hoàng cung, Hoàng Hậu cũng đã nêu gương sống đạo rất tốt: dịu hiền, khiêm nhu, khuyên bảo và cứu giúp dân nghèo, cải án cho nhiều tử tội và giúp đỡ các gia đình túng thiếu. Ngài qua đời khi mới 24 tuổi, do một biến chứng hậu sản.

Chia sẻ về chân phước hoàng hậu Cristina, Đức Hồng Y Amato nói rằng: “Chân phước Cristina đã thức tỉnh thế giới, làm cho họ ra khỏi tình trạng ươn lười của sự tầm thường và sự ác để mở cho họ năng động của điều thiện hảo... Sự trọn lành của đức tin không phải là đặc ân của giai cấp nào, nhưng là cơ hội được ban cho tất cả mọi người, nếu họ đầu tư những nén bạc thiêng liêng tin cậy mến của họ để làm điều thiện”

SINH HOẠT GIÁO XỨ & CỘNG ĐOÀN

Mừng Tết Nguyên Đán Giáp Ngọ: Thứ bảy 1/02/2014 @ 7:00 – 9:30 PM

I/ địa điểm: Nhà Thờ Blessed Teresa of Calcutta

II/mục đích: _ gây quỹ xây dựng Thánh Đường

_ Cộng Đoàn ĐMLV ăn Tết

_ giới thiệu văn hoá & ẩm thực Tết truyền thống Việt Nam cho các Cộng Đoàn bạn

III/giá vé: \$20.00/ người lớn

\$10.00/ trẻ em dưới 12 tuổi

Trẻ em dưới 5 tuổi: miễn phí

Tất cả mọi lợi nhuận thu được sẽ xung vào Quỹ Xây Dựng Thánh Đường.

Thánh Lễ Tân Niên Giáp Ngọ: CN 2/02/2014 @ 1:30 PM

_ bái nhang kính nhớ tổ tiên

_ dâng lễ vật đầu năm

MỠI TUẦN MỘT VẤN NẠN

Ai nên làm từ thiện???

Quán Cơm Chay Từ Thiện ở Sài Gòn

Những người bán ve chai già cả, quanh năm sống nhờ vào những món đồ cũ nát... Thế nhưng, họ sẵn sàng, tự nguyện góp thêm vài cân gạo, mớ rau... đùm bọc nhau lúc sớm trưa.

Xúc động từ 5 ngàn của bà cụ bán ve chai ...

Một buổi trưa tháng Chạp, chúng tôi ghé thăm quán cơm chay Thiên Phước trên đường Nguyễn Chí Thanh, P.16, Q. 11 – nơi bán cơm chay với giá chỉ 5.000 đồng cho những người lao động nghèo. Tiếp chúng tôi là anh chủ quán Trần Phước Hoà (38 tuổi) giản dị trong quần jean, áo phông tại quán café đối diện quán. Anh ngồi đây vừa thư giãn khi quán vắng khách, vừa xem hôm nay có vắng bóng một ai không. Rồi anh thở dài: “Vẫn không thấy bà cụ bán ve chai đâu cả”.

Bà cụ năm nay đã 82 tuổi, sống bằng nghề bán ve chai.

Bà cụ nhất định không chịu ăn cơm miễn phí tại quán.

Anh giải thích, đó là bà cụ đã 82 tuổi bán ve chai từng nhiều lần đến quán Thiên Phước để ăn cơm chay. Thấy bà cụ già cả vẫn phải lang thang khắp các ngõ ngách Sài Gòn mưu sinh, anh Hòa cảm thấy xót lòng nên quyết định sẽ

không lấy tiền cơm của bà cụ.

Thay vì vui mừng, bà cụ dúi vào tay anh đồng 5.000 phẩy phiu và nói: “Bà còn khỏe, mỗi ngày vẫn kiếm được đồng ra đồng vào. Con hãy cho bà góp những đồng tiền này cho những người nghèo hơn”. Anh Hòa nhất định không cầm. Từ đó đến nay cũng gần 2 tuần, bà cụ giận anh, không ghé quán ăn cơm, thậm chí cũng không đi ngang qua con đường này nữa. “Điều này khiến tôi khổ sở và buồn tủi vô cùng vì đã phụ tấm lòng bà cụ”, anh Hòa rầu rĩ nói.

Dù chỉ bán vé số nhưng anh Hòa tự nguyện góp thêm chút gạo và hộp đựng cơm cho quán

Đang dở câu chuyện thì xuất hiện một người đàn ông dáng người nhỏ thó, da sạm đen, một tay cầm xấp

vé số, đẩy một cậu bé bị bại liệt nằm trên xe ghé vào quán cơm. Vừa thấy mặt chủ quán, anh vừa tươi cười chạy lại vác bao gạo nặng chừng 50kg đem vào quán cùng những hộp xốp đựng cơm. Anh Hòa liền thảng thốt: “Trời ơi! Sáng giờ anh bán được nhiều không mà đem chi gạo vô đây dữ vậy?”.

“Được 50 ngàn đó chú. Cho tôi góp cùng với mấy cô mấy chú trong này ít gạo để chung vui cùng mọi người. Sắp đến Tết rồi mà”, người đàn ông này nói.

Theo chủ quán, người đàn ông này tên Nguyễn Văn Hóa, 40 tuổi, là khách quen của quán. Hàng ngày, anh đi bán vé số cùng với đứa con bại liệt. Nhiều người thương tình đã góp tiền bạc đưa cho hai bố con nhưng anh một mực từ chối. Bởi theo anh: “Tôi vẫn có thể lao động nuôi sống mình và con thì không thể nhận tiền của người khác cho. Chỉ khi nào tôi không còn tiếp tục lao động được nữa mới nhận sự giúp đỡ của người khác”.

Quán cơm chay tình người ...

Theo anh Hòa chủ quán, đây không phải là lần đầu tiên quán nhận được sự giúp đỡ của những người cũng nghèo từ trứng nước nghèo ra. Một bà cụ bán chuối 88 tuổi cũng thường xuyên đến quán ăn cơm nhưng nhất định không chịu ăn miễn phí. Một chị bán hàng rong thỉnh thoảng ghé quán đưa mớ rau, chai nước tương...

Quán cơm này luôn tập nập người lao động nghèo đến ăn

“Những món quà ấy đối với nhiều người chẳng đáng là bao nhưng đối với người nghèo thì đây là một khoản tiền lớn. Thế nhưng họ vẫn luôn sẻ chia. Tôi trân trọng họ vô cùng”, anh Hòa xúc động nói.

Thấy những cảnh này, tôi không khỏi lạ lùng và tự hỏi vì sao quán ăn này lại chiếm được cảm tình của nhiều con người ấy đến vậy. Tôi cứ nghĩ “cơm chay 5 ngàn” thì đơn sơ lắm vì tiền nào của nấy. Nhưng hóa ra lại không phải vậy!

Để có được khoảng gần 300 suất cơm mỗi ngày, một nhóm hơn 6 người tình nguyện và 2 bếp chính, mọi người phải dậy từ khá sớm. Đặc biệt, chủ quán tự tay đi chợ lựa từng mớ rau để chế biến mấy món chay.

Sau hơn 2 tiếng đồng hồ chuẩn bị, cơm và thức ăn nấu chín được chia thành từng suất trên các khay nhựa đặt ngay ngắn trên các kệ sắt trông rất sạch sẽ, ngon miệng. Tầm 10 giờ sáng là quán bắt đầu đông khách và các suất ăn sẽ bán hết tầm 12h trưa. Những người tình nguyện lại loay hoay dọn dẹp, thu xếp

bàn ghế, vệ sinh quán. Công việc tuy nặng nhọc, vất vả nhưng ai cũng nhiệt tình, không một chút nề hà gì cả. Hôm nào khi quán đã vắng khách mà còn dư thức ăn thì mọi người sẽ cùng ngồi lại ăn cơm, còn hôm nào không còn gì thì ai về nhà ấy ăn cơm trưa.

Theo cậu sinh viên tình nguyện tại quán, hầu như ngày nào cũng hết sạch cơm nên họ cũng không ăn trưa luôn. Mặc dù quán mới khai trương vào tháng 9/2013 nhưng đến nay đã trở thành địa điểm không thể thiếu của người lao động nghèo. Có một đặc điểm là quán mở gần vỉa hè Lò Siêu, Q.11 nên hàng ngày luôn tấp nập người đi lượm ve chai qua lại rồi thành quen lúc nào không hay.

Cô Phạm Thị Kim, 62 tuổi, quê Quảng Ngãi vừa ăn tại quán cho biết, ngày đầu tiên mở quán cơm này, cô nghĩ chắc là đắt tiền lắm. Thế nhưng, đến ngày thứ 2, tấm biển “cơm chay 5.000 đồng” đập vào mắt khiến cô vào ăn thử và ăn miết đến tận bây giờ. Cô nói: “Cơm ở đây vừa rẻ vừa ngon, vừa no cái bụng. Ngày trước ăn bậy bạ, lúc thì bánh mì, hủ tiếu, khi cơm 10 ngàn nhưng cứ đi được một chặp lại đói hoa con mắt”.

Anh Hòa tâm sự: “Tôi không giàu có gì chỉ nhưng cũng muốn góp một phần nhỏ để cuộc sống của những người lao động nghèo khổ đỡ vất vả nhọc nhằn. Ban đầu tôi cũng gặp rất nhiều khó khăn cứ tích góp dần dần rồi bạn bè, người thân cũng ủng hộ thêm vào. Cũng may mắn, giờ có các tình nguyện viên nên cũng đỡ vất vả hơn. Sắp tới, tôi sẽ mở thêm mấy lạnh cho bữa cơm của mọi người thêm thơm mát”

Ở đất Sài Gòn nhiều bon chen mà vẫn có những người như anh Hoà, cô bán ve chai...thì thật ấm lòng cho những người con xa quê kiếm miếng cơm manh áo nơi đất khách quê người.

Thúy Ngà

CHUYỆN ĐỜI THƯỜNG

LOCKER BÍ MẬT TRONG PHÒNG HÌNH

Phạm Hoàng Chương

1990 Thành phố Lexington thuộc tiểu bang Kentucky , mùa hè nóng ẩm, nhưng lạnh và tuyết rơi về mùa đông. Vùng ngoại ô xa xa có nhiều cánh đồng bát ngát, nhiều trại nuôi ngựa, nhưng đường vào thành phố rất đẹp, kang trang, đồ sộ, nhà cửa buildings cao ngất. Bác sĩ Đại, tên Mỹ là David, chưa tới 40 tuổi, có một bệnh viện nhỏ của riêng ông, East Clinic, ở ngoại ô Lexington. Đại chuyên trị các bệnh về xương và bàn chân. Anh đàn hoàng, chịu khó, nhân hậu, khách

hàng rất quý mến. Vợ là Năm, rất đẹp, có bầu lớn sắp sanh. Hôm đó tháng chạp, trời lạnh tuyết rơi lất phất ngoài cửa sổ, nửa đêm ngủ Năm chột tỉnh dậy, đau bụng nôn nao muốn sinh. Đại vội chở vợ tới clinic làm, vì bệnh viện lớn xa quá, đường xá lại trơn trượt nguy hiểm. Anh gọi phone nhờ cô y tá người Việt tên Kim tới gấp clinic phụ tá giúp. Anh dìu vợ vào phòng mổ, đặt nằm trên bàn, hấp tấp bật đèn sáng, chuẩn bị các thứ, nấu nước sôi, lãng xãng mặc áo, rửa tay, đeo găng, đích thân đỡ đẻ cho vợ.

Trần Kim Đôn là người Việt duy nhất trong nhóm 3 cô y tá Đại mượn. Kim vốn có cảm tình với Đại từ lâu nên nghe gọi, sốt sắng tới phòng mổ ngay. Năm đau đón rên la, mặt ướt đẫm mồ hôi, không ngờ đau tới mức đó, mặc dù biết trước sẽ sanh đôi. Đại luôn miệng thúc dục "ráng lên", "ráng lên"... một lát đầu đứa baby thò ra, nhóp nhóp máu mủ, rồi hai tay ngo ngoe, rồi tiếng khóc thét oe oe vang lên inh ỏi.

- "Con trai", Đại mừng rỡ kêu lên.

Năm tuy mệt cũng nhoen cười, góc đầu lên nhìn xuống, yếu ớt nói:

- Đặt tên Paul, nghe anh...

Đại cắt rún xong thì Kim tới bế ngay đi rửa. Mấy phút sau, Năm lại đỏ mặt hồng hên vì đau, sinh tiếp đứa thứ nhì. Đại loay hoay lôi đứa bé ra, kêu:

- Con gái...anh đặt tên là Stella nghe...

Năm gật đầu nhoen cười, nhưng rồi mệt quá, nghiêng đầu qua một bên nhắm mắt thiếp đi. Đại bỗng khựng lại, tái mặt nhìn chăm chăm vào mặt đứa nhỏ. Cái trán vồ, hai con mắt lợt lạt, đờ đẫn khờ khạo, cái mặt đàn độn nhóp nhóp máu mủ, rõ ràng là hình dạng trẻ bị Down's Syndrome. Kim tò mò tới gần nhìn, thấy mặt mũi đứa bé cũng sưng sốt, nhìn Đại, rồi lại nhìn xuống đứa bé. Trong một thoáng, Đại nhớ lại đứa em gái ruột cùng một chứng bệnh đó lúc mới sanh, chết lúc 5 tuổi. Đại nhớ lại ngày chàng còn nhỏ, theo mẹ ra nghĩa địa chôn em, trời mưa ướt át lầy lội, mẹ gục đầu tóc tai tơi tả kêu la thảm thiết trên nắm mộ đất mới đắp. Có sự di truyền từ ông bà cha mẹ truyền xuống đời anh em chàng, rồi bây giờ tới đứa bé gái này. Chàng bế đứa bé giao cho Kim:

- Cô rửa ráy nó rồi mang sang phòng bên kia dùm. Tôi chưa muốn cho vợ tôi biết.

Kim bế đứa bé tới góc phòng rửa ráy, lau khô, qua phòng bên. Đại lấy kim tiêm cho Năm mũi thuốc ngủ, đầu óc suy nghĩ rất nhanh, mặt đanh lại. Phải có quyết định cấp tốc. Trẻ con mang chứng này y học gọi là Mongoloid, có cái mặt bè bè giống người Mông cổ, ngơ ngẩn khó coi, không sống được lâu, tốt hơn là mang đem cho nhà thương điên để tránh tiếng chê cười của đồng nghiệp và khách hàng. Đại nắm tay Kim, thừa biết Kim thâm yêu mình, thì thầm:

- Tôi nhờ Kim giữ kín chuyện này, đừng cho bất cứ ai hay, kể cả Năm...

Kim đang ngơ ngác thì chàng bỏ con bé vào cái hộp giấy, nói khê:

- Con nít bệnh này không có hy vọng chữa khỏi, và gia đình cũng không đủ phương tiện nuôi được. Em lái xe đưa nó tới cho "Institution dị tật" ở Louisville gấp cho anh, để đây lâu không tiện. Anh sẽ bảo Năm là nó chết ngay lúc mới sanh...Đi gấp.

Lúc đó khuya khoắt, không có ai khác còn thức ngoài hai người. Kim bung hộp "baby" ra xe, rồ máy chạy. Louisville cách đó 20 miles. Đêm ngoài tối đen, đèn đường hiu hắt, tuyết rơi ào ào. Trời bão, gió thổi to. Tuyết trắng từng đợt đập vào kính xe trước mặt, cây gạt vùn vụt qua lại liên hồi. Kim chốc chốc nhìn con bé mắt mở thao láo nằm im trong hộp, thấy tội nghiệp quá. Không biết nhận làm việc này có phạm luật không, có bị Năm sau này kiện ra tòa không, chỉ vì yêu Đại mà không ngại nguy hiểm giúp chàng. Đại là "father", là bác sĩ, thượng cấp Kim, thì tất nhiên có quyền quyết định và hứng trách nhiệm ông gánh, nếu sau này có chuyện gì. Kia rồi, nhà nuôi người dị tật. Kim đỗ xe, bế hộp "baby" chạy vào, thấy đèn đuốc leo lét, có một bệnh nhân nam đang la rống kêu gào, bị cô y tá Mỹ cố sức ghì chặt hai tay, ép nằm xuống giường, ràng dây giữ rịt hai tay xuôi theo thân mình. Kim vừa đặt xuống bàn cái hộp, bên trong đứa bé ngo ngoe, hai mắt đen thui non nớt ngược lên, bỗng thấy một ông già hóc hác thều thào như thây ma lù lù tiến đến, nhìn chòng chọc vào mặt, khiến nàng sợ hãi lùi lại, lại giật mình thấy trong góc phòng một người lùn tịt nhỏ xíu, xấu xí quái đản, đang ngồi chồm hồm, hai mắt trô trố. Thấy Kim, cô y tá hét lên:

- Tới giúp tôi cái coi! Chị là y tá mới hả?

- Không...tôi đem tới một đứa bé bác sĩ David gửi...

- Hôm nay thiếu người làm, chờ tôi trị thẳng cha này yên rồi đi gọi y tá trưởng gặp chị...

Kim bỗng nghe tiếng rên hừ hừ, quay lại thấy một bà lão tóc tai xơ xác trắng lưa thưa hai mắt trừng trừng nhìn mình, lại có một đứa nhỏ 10 tuổi ngồi xỏm ở cửa buồng tắm, đầu to cằm nhọn, bất động vô hồn như ma quỷ. Kim rùng mình, làm sao con bé mới sinh, hiền khô đáng thương này có thể sống trong một thế giới ma quỷ gớm ghiếc chập chờn xung quanh như vậy, vội bung cái hộp lên, cầm cổ chạy ra xe, rồ máy phóng ra đường thật nhanh. Dọc đường, thấy có một tiệm supermarket còn mở đèn bán, nàng ngừng xe, chạy vào mua bình sữa, chai sữa tươi, núm vú, vài cái tả mang ra chui vô xe, quần tả cho con bé ấm, chế sữa vô bình cho nó chóp chếp mút, tự nhiên trong lòng dâng lên tình thương mẫu tử bao la. Con bé chưa bú xong thì tiệm đóng cửa tắt đèn. Người manager chợ hỏi hả bỏ chạy ra ngoài, co ro khóa cửa, leo lên xe rồ máy chạy. Tuyết rơi lất phất, bốn bề vắng tanh. Kim rồ ga không nổ, coi lại thì hết xăng, hốt hoảng bế đứa bé chui ra nhìn quanh quất coi có ai không. Chẳng có ai, Kim định đi kiểm coi có "public

phone" gần đây để gọi Đại thì bỗng xuất hiện một người đàn ông Mỹ trắng ở xa chạy tới:

- Ê, cô có cần tôi giúp không? Tôi là tài xế xe truck xuyên bang, đi giao hàng, xe đậu đằng kia.

- May quá...Xe tôi hết xăng rồi...Xin ông làm ơn ... cho đi nhờ xe, chở tôi về nhà gần đây được không?

Người tài xế thấy có cái gì cộm cộm trong áo khoác Kim, vạch cổ áo ra coi, thấy đứa baby đỏ hồng, lật đật kéo Kim chạy tới xe tải, đỡ leo lên ngồi.

- My God, đứa nhỏ mấy tháng rồi?

- Mới sanh.

- Trời đất, khuya khoắt lạnh lẽo thế này mà hai mẹ con ở đâu lạc ra đây...Tôi là Albert. Còn cô?

- Tôi là Kim, y tá ở Lexington. .. Xin ông giúp cho đi nhờ xe, chở tôi về nhà gần đây được không? Cảm ơn ông nhiều.

Albert sốt sắng đưa Kim về căn hộ nàng ở Lexington. Kim bảo khuya rồi, cứ ở lại ngủ qua đêm ngoài salon, sáng mai hãy lên đường. Al ngoan ngoãn nghe lời. Sáng ra, Kim thức giấc đã thấy anh chàng lục đục dưới bếp, chiên trứng 'ốp la", nấu điểm tâm, pha sữa cà phê dọn lên bàn, mời Kim tới ăn.

- Xin lỗi, tôi tự tiện nấu nướng vì coi đây cũng như nhà mình. Cô là người Việt? Kim cười gật đầu. Al hớn hờ kè:

- Ba tôi ngày xưa đi lính bên Việt nam. Ông kẻ Việt nam đẹp lắm. Ông chết rồi. Tôi có nhà ở Pittsburg, ở có một mình, lái xe truck chuyên chạy xuyên bang, chở hàng tới các tiểu bang lân cận, năm ba ngày mới về nhà một lần.

Tự nhiên Kim thấy có cảm tình ngay với chàng Mỹ mau mắn siêng năng tốt bụng này. Albert to cao, mắt sáng, mũi cao, cằm rộng, nói chuyện tươi tắn, nhanh nhẩu, tỏ ra con người tháo vát, tử tế, ai mới gặp cũng thích.

- Thế này nhé, tôi đã gọi bạn tôi đem "can" xăng tới chờ trước chợ đó lúc 10 giờ, lát nữa tôi chở cô tới, nó đồ xăng vô, cô lái xe về. Tôi còn độc thân chưa có vợ, thấy hoàn cảnh cô bị phụ rẫy phải ra nông nổi này, một mình nuôi con, tôi rất ái ngại. Lát nữa, tôi phải đi Pittsburg ở Pennsylvania giao hàng. Tụi mình tình cờ gặp nhau giữa đường giữa xá như vậy chắc cũng có duyên nợ gì đây. Nếu có dịp, mời Kim lên nhà tôi chơi ở Pittsburg, cách đây có 6 tiếng, thành phố rất đẹp... Kim cúi đầu tùm tùm cười. Albert quay lại tủ, lấy miếng giấy, cẩn thận ghi số phone mình lên, đưa Kim:

- Đây là số cell phone tôi. Tôi ở có một mình. Kim gọi tôi nghe, tôi thích nghe cô nói chuyện lắm, tôi giàu tình cảm, chứ không sở khanh như cái anh chàng nào đó...bỏ Kim như vậy đâu. Nhưng...đôi lúc tôi cũng có tánh xấu...

- Tôi không nghĩ vậy. Anh là người tốt, mới nhìn là biết ngay... Tôi mang ơn anh nhiều lắm. Không có anh tôi qua, giờ này không biết 2 mẹ con ra sao

nữa... Thật cảm ơn anh nhiều lắm.. Tôi sẽ gọi thăm anh và tìm cách lên đó chơi. Xin hứa. Albert đi rồi, buổi tối, Đại lái xe tới nhà Kim hỏi tin, giựt mình thấy đứa bé còn trong cái hộp, tức giận:

- Tôi đã dặn cô. Trẻ mắc bệnh này không sống qua 10 tuổi. Không ai muốn nuôi những đứa như vậy cả.

- Anh không sợ chị nhà biết sẽ đau lòng lắm sao? Tôi không thể bỏ nó ở cái nhà thương điên đó được.

- Tại sao không?

- Anh thấy chỗ đó chưa? ...Kinh khủng lắm, như là dưới địa ngục, ma quỷ chập chờn dễ sợ...Đề tôi nuôi nó. Tôi sẽ là mẹ nó, anh đừng lo... Biết không thuyết phục được Kim, Đại thở dài, rút ra một tờ giấy:

- Thôi được, đây là giấy khai sanh có đóng dấu nhà thương và chữ ký sẵn, nhưng chưa điền tên tuổi vô, tôi đặt tên nó là Stella, cô điền vô, khai cô là mẹ nó, cho nó lấy họ cô, muốn nuôi thì tìm chỗ nào thích hợp ở rồi nuôi, tùy ...

Anh móc túi lôi ra một xấp tiền bạc trăm, dúi vào tay Kim:

- Cô lấy tiền này lo dùm tôi..

- Tôi không cần tiền của anh...

Đại lắc đầu, "Tiền không phải cho cô, mà cho nó", rồi quay ra cửa tính về... Kim hỏi:

- Anh không thèm nhìn nó một lần cuối?

Đại nghẹn ngào:

- Nhìn một lần trong nhà thương đêm qua là quá đủ....Nhìn nữa chỉ thêm đau lòng...

Anh hấp tấp xuống lầu ra xe về, Kim ngồi với đứa bé cả đêm, suy nghĩ rất lung. Nếu ở lại đây làm việc, ban ngày ai giữ đứa nhỏ? Tự dung mà có con, sớm muộn gì thiên hạ cũng biết, đồn tới tai đồng nghiệp, người quen, cảnh sát, rồi tới tai Năm làm bà ta nghi ngờ tìm tới hỏi, sẽ thêm rắc rối. Chưa kể rồi đây Đại lui tới thường xuyên, thiên hạ tưởng mình dan díu có con với anh ấy, phá hại gia cang người ta. Năm khi phát giác sự thật, sẽ bắt đứa bé lại, hay kiện đòi quyền nuôi đứa bé rồi bỏ vào cô nhi viện, làm sao nàng xin lại được. Kim nhớ tới Albert, con người mới gặp đã có tình cảm ngay, tháo vát, khỏe mạnh, vui vẻ, xuề xòa, đúng là một ông chồng lý tưởng biết lo cho vợ con, mặc dù đứa bé không phải con ruột .. Hấn xem ra cũng thích mình.... Mình đã ngoài 30 rồi, còn chờ đợi ai, còn kén chọn gì nữa ở cái thành phố ít người Á châu này. Chỉ toàn thợ thuyền Mỹ trắng, Mỹ đen...Hay đây là cơ hội Trời cho mình đổi đời, bước sang một ngã rẽ khác.

Sáng hôm sau, Kim lấy can đảm gọi Albert, nói thật đứa bé không phải con ruột nàng, rồi cũng thú thật luôn là nàng đang bối rối không biết tính sao, rồi hỏi anh

có thể tới với tôi không. Ngay buổi trưa, Albert lái xe tới. Kết quả là sau nghe nàng tỉ mỉ bàn tính tương lai đâu ra đấy nghe rất hợp ý, chàng sung sướng cười nói rộn ràng "Ok..Ok" lia lịa.

- OK...Ba hôm nữa cuối tuần, anh sẽ lái xe xuống đón em và đưa nhỏ lên Pittsburg. Em liệu thu xếp đồ đạc, cái nào không cần đem cho hàng xóm, hay kêu Salvation Army tới chở hết bàn ghế đồ đạc công kênh đi. Trên này, anh đã có đủ hết...

Vậy là chỉ trong chớp mắt, mọi sự diễn ra theo ý nàng dự tính một cách xuông xẻ như có Trời giúp. Hai ngày sau, nghe y tá bạn gọi, kể vợ chồng David có làm đám chôn cất cho đứa gái sinh đôi ở nghĩa địa Holy Village, rủ Kim đi đám, Kim lầy có bệnh, không đi. Như vậy cũng hay, tránh khỏi đóng kịch buồn rầu giả dối che mắt thiên hạ.

Tuần lễ sau, Đại lái xe tới thăm. Thấy công nhân Salvation Army chộn rộn khuôn vác khiêng ra xe truck lớn các đồ đạc bàn ghế của Kim, Đại tái mặt. Hàng xóm nói Kim trả phòng, dọn đi đâu không biết.

Lúc đầu, hai vợ chồng Đại xem ra sống hạnh phúc với đứa con trai kháu khỉnh còn lại. Giường êm, nệm trắng, gối thơm, đồ chơi xanh đỏ treo đầy, thằng bé không thiếu một thứ gì. Đôi lúc, Năm nhớ tới đứa con gái xấu số, sụt sùi khóc, Đại phải tới bên, vuốt ve, dỗ nhẹ an ủi. Sau rồi chính Đại cũng hay khóc thầm, vì lương tâm dẫn dắt. Việc bỏ con non nớt bệnh hoạn cho kẻ khác ngày đêm ám ảnh trong đầu, mỗi lần nhìn Paul mập tròn khỏe mạnh mau lớn, anh lại nhớ tới con em song sinh, không biết có đau bệnh gì không, Kim có hết lòng chăm sóc không, hay mất kiên nhẫn đã bỏ vào nhà thương điên nào rồi cho rảnh tay. Anh tự nhốt mình trong phòng sách sau giờ làm việc, đọc sách, coi phim, trầm tư phiến muộn, ít khi muốn chạm mặt vợ, ngại phải đóng kịch vui vẻ giả dối. Thấy chồng mặt không vui, Năm mua tặng cái camera đắt tiền để giải trí, chụp cu Paul, chụp vợ con quanh nhà, hay chụp đó đây tiêu khiển ngoài giờ làm việc. Nàng thấy Đại hay thân thờ suy nghĩ, dăm chiêu âu sầu, ít cười, ít nói, đoán chắc nhớ đứa con gái đã chết, nên không muốn hỏi, hay nhắc lại chuyện đó, sợ làm không khí trong nhà thêm nặng nề, u ám. Đại dọn dẹp, biến cái phòng đựng sách và linh tinh thành một phòng rửa hình chuyên nghiệp, cất hình, giấy tờ, album gia đình, đủ thứ hình chân dung trong các ngăn tủ theo thứ tự, đôi khi phóng đại các tấm hình đặc sắc, treo kẹp trên dây, trên tường la liệt.

Ba tháng sau, chàng ở clinic nhận được một phong bì lớn của Kim từ Cleveland gửi về, trong có 7 tấm hình màu polaroid chụp bé Stella lúc 3 tháng và một lá thư ngắn, trong đó Kim kể đã lập gia đình với một chàng Mỹ trắng và sống hạnh phúc, chồng nàng thương Stella như con đẻ. Đại bồi hồi ngắm mãi khuôn mặt con, cái trán cao, hai má bầu bĩnh, hai con mắt khờ khạo, đôi môi dày. Chàng

thờ dài, lấy dây thun ràng lại xấp hình, bỏ vào một locker có chìa khóa riêng, để phòng Năm nếu có vào lục lọi, sẽ không mở được. Trên tủ locker đó, Đại để khung hình đen trắng chụp mẹ và em gái ngày xưa khi còn sống, mỗi lần nhìn, Đại lại nhớ đến đứa con gái xấu số. Sợ có ai vào bắt tởm, chàng nói dối vợ lúc rửa phim cần đóng kín cửa cho tối, treo một tấm bảng ngoài cửa phòng ghi hàng chữ "DO NOT ENTER WHEN RED LIGHT", bật đèn đỏ mỗi khi coi hình Stella. Vào tháng 8, Đại lại nhận được xấp hình polaroid khác Kim gửi về, lần này từ Atlanta, Stella lên 6 và 8 tháng. Đại coi xong, lại ràng dây cột thành một xấp khác, để ngày, cất vô locker, lâu lâu ngắm nghía một mình thật lâu. Có lần Năm vô đột ngột, thấy chồng vội vã khóa cái ngăn kéo đó, buột miệng hỏi đưng gì, Đại nói dối đưng giấy tờ bảo hiểm nhà cửa, xe cộ. Nửa năm sau, lại nhận từ Pittsburgh gửi xuống hình Stella đầy năm, mặc áo đầm đứng hai tay cầm bó hoa nhỏ trước một cái bánh ngọt có ngọn nến thấp sáng. Rồi hình Stella lên hai, lên ba, mỗi năm một lớn, một khác ra, cũng như Paul, đứa con trai sống với hai vợ chồng, cũng lớn, cũng khác, khỏe mạnh ra... Ngoài phong bì luôn luôn địa chỉ người gửi là số hộp thư bưu điện PO Box ở Pittsburgh, không có địa chỉ nhà, mà con dấu đóng trên con tem lại mang tên các thành phố khác nhau, nên Đại không biết Kim thực sự ở đâu. Chắc Kim không muốn cho gặp, sợ đòi con lại. Anh chỉ biết thờ dài, dầu dầu nét mặt, gửi check đều đều mỗi tháng lên cho Kim nuôi con, với vài hàng chữ hỏi thăm vắn tắt. Trong lòng luôn ray rứt khiến anh như mắc bệnh trầm cảm, canh cánh bên lòng mắc cảm phạm tội, làm ảnh hưởng đời sống sinh lý không còn bình thường như trước. Không còn ham muốn làm tình nữa, vì hối hận ăn năn, vì sợ có con lại. Chuyện chăn gối vợ chồng trở nên thưa thớt, hững hờ, lạnh nhạt do tâm lý hối hận đã vứt bỏ đứa con Trời cho, cộng với sự lo lắng để con khác lại dị dạng giống như Stella. Nhiều đêm Năm ôm chặt lấy chàng, hỏi "Sao anh thay đổi khác trước?", "Sao ở trong phòng hình hoài, có chuyện gì xảy ra?", "Sao anh ngủ không ôm em nữa?" Đại lúng túng không biết nói sao. Mỗi lần Năm muốn làm tình, David chỉ nhẹ nhàng đẩy tay vợ ra, ôm hờ, hay nằm thụ động mặc cho nàng hôn hít, âu yếm, đổ thừa công việc quá bận rộn làm thân xác uể oải. Có lần Năm thủ thỉ:

- Paul đã 5 tuổi rồi ...Em muốn có thêm một đứa nữa".

Đại phải nói, "Anh không khỏe, để lúc khác", rồi cứ vậy mà hẹn lần, hẹn lần...

Khi Paul lên 6, Năm chán cảnh ở nhà giữ con mãi, xin đi làm ở hãng du lịch.

Nàng tươi tắn, xinh đẹp, mũm mĩm, khuôn mặt duyên dáng, nên được job ngay.

Hai vợ chồng thay nhau đưa đón con tới nhà trẻ, mẫu giáo. Ở trên Pittsburg, Kim

cũng bỏ thì giờ kèm con gái học Alphabet, đọc chữ, đếm số ban ngày, kể chuyện

cổ tích cho con ban đêm, vì không có trường mẫu giáo nào nhận trẻ con bị bệnh

như vậy. Năm Stella lên 6, Kim đưa con xin học lớp Một, học khu ở Pittsburgh

không nhận. Một số cha mẹ có con dị tật như Kim gặp nhau họp mặt, bàn

tính làm đơn xin Học khu mở cuộc họp để khiếu nại. Kim đại diện, đứng lên đồng dạng nói:

- Con tôi biết đọc, biết đếm, biết vẽ, tự chải tóc, đánh răng một mình, sao lại không học trường công được?

Mấy phụ huynh khác cũng đứng dậy hùa theo phản đối, la ó nhao nhao. Học khu nói chúng là trẻ Mongoloids, không cách chi lãnh hội nổi chương trình giáo khoa Bộ đề ra, và đây là luật không tranh cãi được.

Thế là Kim phải tự dạy lấy con học đọc, học viết, làm toán, tối tối nằm kể chuyện cổ tích cho con nghe, hỏi con để nghe con trả lời, xem có hiểu câu chuyện không.

Mới 6 tuổi, Stella đã phải đeo kính cận, trán cao, tóc tai thưa thớt như các trẻ Down's Syndrome thường thấy. Nó không thông minh lắm, nhưng cũng chẳng khờ dại. Có điều con bé rất ngoan, luôn vâng lời cha mẹ, nên Albert rất cưng. Có lần Albert đem về cho Kim cái thư David gửi, trong có cái check 500\$ và lá thư ngắn, hỏi vợ:

- Tại sao em không để tên địa chỉ nhà cho thư tới nhanh hơn, khỏi mắc công ghé bưu điện lấy?

- Em sợ ông biết nhà, lên bắt con lại... Albert nhún vai trề môi:

- Còn khuya...Hãy bước qua xác tôi trước đã

Năm 2004, Stella đã 14 tuổi, trở mã ra dáng cô gái mới lớn, tóc dài ra, cột thành 2 túm 2 bên mang tai, thùy mũi, xinh xắn, lễ phép, đeo kính chững chạc, biết nấu ăn dọn lên cho cha mẹ, dọn dẹp nhà cửa bếp núc, tập hát... Kim tối nào cũng bỏ thì giờ dạy con các môn căn bản: đọc, viết, spelling, toán, để theo kịp trình độ Middle school của học trò công lập. Nàng cạy cục hai lần làm đơn xin Thượng nghị sĩ tiểu bang cho phép Stella vào public school, kèm theo các bài làm mẫu của con ở trình độ lớp 9 để họ cứu xét. Đơn sau cùng được chấp thuận, Stella được vào lớp 9 trường công, đi học bằng xe bus, chiều về xe "drop" gần nhà, đi bộ về.

Cặp Đại và Năm cũng không sinh thêm con, vì Đại không muốn có con nữa, sợ lại sinh trúng một đứa nữa mắc bệnh di truyền y như Stella. Paul, con một, được cưng chiều, đang tuổi dậy thì, trở thành một teenager bướng bỉnh. Nó rất thông minh, có khiếu về âm nhạc, chơi đàn guitare rất khá, nhưng cảm thấy cha mẹ như có những lo toan riêng, lạnh nhạt với nhau, ít để ý quan tâm tới sở thích nó. Đại đắm chìm trong những ưu tư, lương tâm cắn rứt chuyện quá khứ. Năm thì càng ngày càng đẹp ra, đi làm chung diện lộng lẫy, nhan sắc như trái cây đã chín mùi. Cuộc sống no đủ nhàn hạ, nhưng thiếu ái ân mặn nồng với chồng khiến ở tuổi 38, nàng thêm những cảm giác lạ, cười cợt với những khách hàng đàn ông ở hãng và được nhiều ông còn khỏe mạnh, sung sức, chiêm ngưỡng, liếc mắt đưa tình với những câu nói bóng gió, lả lơi, cố ý đụng chạm ở tay, vai, tóc, hay eo lưng nàng. Một hôm, trong một chuyến du lịch ngắn hạn ở bãi biển Cancun, hai

vợ chồng làm quen với một người đàn ông mới ly dị vợ khoảng 45 tuổi còn phong độ, tên Richard, lạ thay cũng cùng ở vùng Lexington. Rich có râu mép đen, thân hình trần trụi lực lưỡng, lông ngực rậm đen, hay khôi hài cười nheo mắt. Thấy hắn đăm đăm nhìn thân thể trắng trẻo mình đang hở hang nằm trên cát, Năm vội kéo khăn tắm che bụng và cúi lại, giả vờ nhìn ra biển, nhưng không bỏ sót cử chỉ nào của người đàn ông vạm vỡ. Richard nói chuyện với Đại, nhưng hai mắt lại láo liên liếc nhìn Năm, khiến nàng rờn rợn da thịt, nhưng lại thấy thích thích. Khi ba người dạo chơi trên biển lúc hoàng hôn, Năm đi giữa, Rich thừa cơ nắm vuốt rờ rẫm cánh tay nàng không cho Đại thấy, Năm để yên không phản ứng, làm Rich càng được thể, sờ nắn, bóp chặt thêm như một cách tỏ tình trắng trợn.

Thế là khi về lại Lexington, Richard ghé nhà gia đình David chơi rất thường, khen Paul đàn giỏi, khen Đại chụp hình có mỹ thuật để lấy cảm tình. Năm và Richard lén lút trao đổi những ánh mắt bí mật "tình trong như đã, mặt ngoài còn e". Hai người liên lạc nhau, rồi hẹn hò gặp gỡ chỗ này chỗ kia, ở quán ăn, ở hotel, ăn trưa. Năm lén lút ngoại tình, bù lại những năm tháng trống vắng, tình cảm thể xác không được thỏa mãn với chồng. Không biết Đại có nghi ngờ không, riêng Paul đang lớn, để ý thấy mẹ có thái độ cử chỉ khác thường với Richard. Nói chuyện với ai đó trên cell phone cả giờ. Hay cười nũng nịu, lẳng lơ như thiếu nữ mới lớn. Có lần Paul nghe ai gọi phone cho mẹ ở phòng ngủ, Năm liếc ra thấy nó, vội khép cửa lại không cho tiếng nói lọt ra ngoài. Paul nhanh trí nhấc cái phone trong nhà bếp nghe lóm coi ai. Khi Năm xong cuộc điện đàm với tình nhân, mở cửa ra thì thấy Paul vừa đặt phone xuống cái chụp, rồi chạy vụt ra cửa. Nàng rụng rời hồn vía đưa tay che miệng, sợ xanh mặt, sợ con kể lại với chồng. Trong khi đó, Đại và Paul cũng có những hục hoặc mâu thuẫn. Cha con cãi nhau hoài về dự định tương lai của Paul. Nó muốn trở thành nhạc sĩ, còn Đại muốn con học y khoa để ra bác sĩ nối nghiệp cha, bớt chơi đàn lại. Có lần Đại lái xe chở nó đi đâu, anh lại lôi chuyện đó ra nói, khiến nó nổi tức, to tiếng đòi Đại ngừng lại bỏ nó xuống đi bộ. Đại chỉ biết nhẫn nhịn, lắc đầu, nghĩ thâm số mình khổ vì con, có lúc nghĩ quẩn phải chăng tại mình bỏ rơi con gái nên bây giờ lãnh quả báo bị con trai hỗn láo, vô lễ... Paul giận cả mẹ lẫn cha, hay la cà với bạn, ít khi về nhà. Về nhà cha mẹ chẳng ai hiểu nó, làm nó cảm thấy bất hạnh hơn các bạn học khác. Năm và Đại, và đứa con đang lớn, cứ thế, hờ hững sống với nhau như ba cái bóng trong ngôi nhà rộng.

Có lần cha mẹ đi vắng, Paul đưa thằng John bạn học về, lén vào phòng rửa hình của cha, chỉ cho bạn coi hình của Đại cát, hình mẹ áo tắm hở hang, hình hai mẹ con lúc nó còn nhỏ, hình các cô gái lạ đủ mọi góc cạnh, hình đen trắng bà nội và cô nó trên nóc tủ. John khen hình Năm:

- Má mày đẹp "ác".

Rồi chỉ tấm hình vẽ bằng bút chì năm

lớp 3 Paul vẽ nguệch ngoạc về gia đình, có 4 người: cha, mẹ, Stella và nó, tò mò hỏi:

- Con nhỏ nào đây? Stella là ai?

- Em song sinh của tao, chết hồi mới sanh.

Nghĩ tới cha mẹ có cũng như không, em thì chết non, không có ai hiểu mình, tự nhiên nó tủi thân, nổi tức lên, túm lấy tấm hình cũ đó xé toạc ra bốn năm mảnh, rồi hất cái này đổ, đá cái kia lăn, làm rớt bức hình lộng kiếng của bà nội và cô nó xuống bể tan tành, kéo bạn bỏ chạy ra ngoài. Chiều tối, Đại về thấy phòng hình tanh bành tung tóe, biết ngay Paul làm, không muốn la lối làm căng thẳng thêm liên hệ cha con, lặng lẽ lấy chổi quét dọn, thu vén, đặt mọi thứ lại vị trí cũ. Paul thấy vậy, hối hận rón rén bước vào, lí nhí xin lỗi :

- Con xin lỗi ba, con cũng không hiểu tại sao tự nhiên hồi trưa con nổi khùng, muốn đập đổ mọi thứ cho hết bực dọc trong lòng. Con không kiềm chế được...

Đại từ tốn nhìn con, không nói gì. Paul chỉ cái khung hình nó làm vỡ, hỏi:

- Cô con,... tên gì đó, hồi nhỏ chết vì bệnh gì vậy ba, con quên rồi.

- Cô Hòa. Cô bẩm sinh có lỗ hổng trong trái tim, nên không sống được lâu. Bác sĩ nói sớm muộn gì cũng chết, chỉ là vấn đề thời gian.

Thế là hai cha con làm lành lại. Đại đi gặp bác sĩ tâm lý cố vấn chuyện gia đình, ông này khuyên cứ để Paul thích học gì thì học, đừng ép nó học cái nó không có khiếu, chỉ gây nên gia đình lục đục. Nó học cho nó, đâu phải cho mình. Đứa trẻ đang chuyên mình trở thành thanh niên, tự ái cao, mình chỉ nên hướng dẫn, không nên ép, sẽ khiến nó quản trí làm bậy rồi cả mình cả nó sẽ ân hận suốt đời. Biết đâu nó lại trở thành ngôi sao sáng về âm nhạc, nổi tiếng thì tha hồ có vô số hãng tới ký contract làm ăn với nó, đâu phải chỉ làm bác sĩ, luật sư mới là tốt. Đại nghe lời, để mặc con, riêng anh cũng dồn hết đam mê vào nghệ thuật nhiếp ảnh, nhiều tờ báo nổi tiếng đăng hình của anh, quảng cáo, phổ biến. Chẳng mấy chốc, bác sĩ Đại kiêm nhiếp ảnh viên nghệ thuật nổi tiếng trong quận, rồi tiếng tăm lan ra cả tiểu bang Kentucky, lan dần lên các tiểu bang lân cận.

Năm 2008, một hôm Kim đọc báo sừng sốt thấy hình bác sĩ David đăng to ở trang nhất với quảng cáo một cuộc triển lãm hình chụp ở Winsler Gallerry, Pittsburg, do Hội nhiếp ảnh và nghệ sĩ thành phố bảo trợ. Cả một trời kỉ niệm đi làm y tá và tình yêu thầm kín thời trẻ ở Lexington sống dậy trong lòng nàng. Trông hình, Đại vẫn đẹp trai, hiền hậu, phảng phất nét buồn u ẩn. Tự dung Kim muốn đi dự, coi lại Đại bây giờ ra sao, coi anh có còn nghĩ tới Stella, tới nàng không. Đám đông kẻ ngồi, người đứng vỗ tay râm ran trong phòng họp rộng, Kim chen vô. Đại kìa, đứng trên bục, mặc đồ veste đen, không khác xưa mấy, tuy mặt có nhiều nét suy tư già dặn mà hồi đó không có. Khi chàng phát biểu mấy lời khai mạc xong, Kim đi rảo các phòng coi photos Đại chụp, thấy anh nói chuyện với một phụ nữ, bèn bước tới chào. Đại quay lại nhìn, ngơ ngác

không nhận ra. Kim cười buồn:

- Bộ em thay đổi nhiều lắm sao?

Đại bỗng giựt mình, kinh ngạc thốt lên:

- My good God...Kim, té ra cô ở đây sao?

Chàng vội xin lỗi cô khách, kéo Kim vào một phòng nhỏ đựng dụng cụ, đóng cửa lại, nói dồn dập:

- Bao nhiêu năm nay tôi đi tìm cô, Atlanta, Cleveland... nhận hình cô gửi, coi dấu bưu điện ở đâu là tìm tới. Stella vẫn còn ở với cô chứ?

- Chồng em lái xe truck xuyên bang đi lung tung, nên em nhờ ảnh tiện đâu gửi hình đó. Stella vẫn khỏe, thông minh, rất ngoan, học lớp 12 public school. Nó ưa ca hát, nó biết thêu thùa. Anh đoán hoàn toàn sai. Ngoài nét mặt "Down's syndrome", sức khỏe nó rất tốt, không có vấn đề gì hết.

- Hồi đó, tôi tới căn hộ cô, thấy Salvation Army chất đồ lên xe, hỏi... họ không biết cô đi đâu.

- Bộ anh muốn bắt Stella lại hả?

- Không... Tôi ...cũng không biết nữa.

- Anh viết thư rất ngắn, và gửi rất nhiều tiền, nhưng không hề hỏi han gì về Nó, hay về Em cả...Có lần anh còn viết lung tung... có ý như muốn đưa nó về Lexington ở nữa...Nói thật anh điều này: còn lâu em mới giao nó cho anh.

- Sao cô tới đây, mà lại không cho tôi tới gặp nó? Nó 18 rồi, cho tôi được nhìn mặt nó một lát. Kim lúng túng: "Em cũng không biết tại sao".

Nghĩ vài giây, lại nói tiếp:

- Em tới đây chỉ để muốn "make sure" không còn thương anh nữa, để gạt hình ảnh anh ra khỏi đầu óc em. Ngày xưa, em đã si tình, yêu anh biết bao nhiêu, ngay khi có chồng rồi cũng vậy, nhưng bây giờ thì hết rồi.

- Cô nói gì? Hồi đó, cô đâu có tỏ ý gì với tôi đâu, cho tới khi tôi lập gia đình...

- Đúng, em không tỏ ý gì... nhưng mà thực ra... tỏ rất nhiều, chỉ vì anh không muốn biết thôi.

Bỗng nàng lạnh lùng lắc đầu:

- Em làm... Lẽ ra em không nên tới đây gặp anh. Rồi quày quả đẩy mạnh cửa, bỏ đi thẳng ra đường. Đại chạy rượt theo không kịp, bị hai người khách trẻ tới bắt tay vồn vã hỏi han. Về hotel đêm đó, anh gọi văn phòng thám tử tư điều tra tìm giùm địa chỉ Kim, trường học Stella. Chỉ hai ngày sau đã có kết quả, thám tử cho biết địa chỉ nhà và tên trường High school Stella học.

Đại tới trường lúc ba giờ chiều, đứng đợi sau bụi cây lưa thưa bên kia đường, cầm camera đứng dưới bông tuyết lạnh lất phất để chờ nhìn con, chụp hình con. Bốn giờ, chuông reo tan học, học trò tuôn ra đường.. Đại nhìn dáo dác...ngó kỹ

mặt từng đưa nữ sinh một, đưa mặc áo đỏ, đưa áo xanh, áo đen... kia rồi Stella, đúng là nó, nhỏ con, mặt Down's Syndrome, đội nón len vàng, áo ấm hồng phủ kín người, mặc váy đen, chân mang vớ dài lên quá gối, mặt mày phúng phính, hai mắt nheo nheo. Đại bồi hồi, bấm máy chụp con lia lịa. Click! Click! Click!...Stella thấy tự nhiên có người lạ cười tử tế, chụp hình mình, toe toét nhe răng cười lại. Về nhà tối đó, nó hí hửng kể ba má nghe có một ông theo chụp hình khi ra khỏi trường. Kim đang rửa chén, tay dừng ngay lại :

-Stella, Má đã dặn con bao nhiêu lần rồi, không được nói chuyện với người lạ..

- Con đâu có nói chuyện, nhưng... ông hiền và "nice" lắm.

- Ông đi theo con hả?

- Không, ông đứng bên kia đường, không có tới gần con.

Kim và Albert nhìn nhau. Albert nhỏ giọng bảo con:

- Stella, sở dĩ ba má không cho con tiếp xúc người lạ là sợ con bị xâm hại , ngoài xã hội có nhiều người xấu lắm, mình phải cẩn thận cho chắc ăn...

- Con biết, con lớn rồi mà ba má cứ coi như còn con nít hòai.

Nó giận lẫy, bỏ đi một mạch ra bàn học, ngồi thêu khăn tay. Qua hôm sau, Stella tan học ra, lên xe buýt, Đại cũng theo sau lên xe buýt như các hành khách khác, ngồi một chỗ khuất, kín đáo quan sát con, mắt mũi, tóc tai, cằm, miệng, tay chân... Xe stop, Stella xuống xe cầm túi đi. Đại cũng xuống theo sau đó một phút, hồi hộp nhìn dáng con xặng xái bước. Anh chậm chậm theo con cách quãng, băng qua một cái bãi đất phủ trắng tuyết. Bỗng Stella lấy tay gỡ cái dây len đỏ cột tóc ra, nhét vào túi áo. Cái dây rút xuống tuyết mà nó không biết, cứ tiếp tục đi. Đại bước tới cúi nhặt lên, gọi: "STELLA". Con bé quay lại thấy Đại, nhe răng cười. Đại sung sướng cười lại, bỗng Stella nhớ lại điều gì, nghiêm mặt la thật to:

- Go away...go away... You are a bad man.. (Đi đi..đi đi...ông là người xấu...) tôi không thèm nói chuyện với ông...

Nụ cười tắt ngấm trên môi Đại. Anh tiu nghỉu, thấy hai ba học sinh gần đó quay lại nhìn mình với con mắt ác cảm, bèn nhét cái dây len cột tóc vô túi, chụp Stella vội mấy tấm hình rồi về.

Đại về lại Lexington, vợ cho hay Paul đã giận dỗi chuyện gì, lái xe bỏ đi ba ngày nay không về. Nó vừa tốt nghiệp trung học hè rồi, Đại mua cho cái xe mới. Hai người đồ thừa cho nhau đã không gần gũi con, tìm hiểu, theo dõi tâm tình và khuyến khích nó.

- Lỗi tại anh, không chịu đi chơi với nó, nói chuyện với nó, bỏ bê nó...

- Anh vẫn đi câu cá với nó, chơi bóng rổ với nó..

- Nó chúa ghét bóng rổ. Lâu nay nó đâu có đi câu nữa đâu...

- Vậy chứ anh không chỉ dẫn cho nó học ra bác sĩ sao? Nó bỏ nhà đi vì anh

hướng dẫn cho nó một tương lai tốt đẹp sao?

- Nó muốn trở thành nhạc sĩ, Trời ạ. Anh cứ bắt nó học Y khoa. Chính nó ghét anh ở chỗ đó. Em nói thật, mình đã "mất" nó rồi.

- Chắc gia đình mình phải đi gặp "counseling" (hội đồng tư vấn) quá..nhờ họ giúp đỡ.

Nằm lắc đầu, mặt đanh lại:

- Quá trễ rồi anh ạ. Ngay cả với em cũng "trễ" rồi, đừng nói chi con.

Hôm sau, cảnh sát gọi Đại lên đồn bảo lãnh Paul về. Nó đói quá, ăn cắp đồ ăn trong chợ bị manager bắt, gọi cảnh sát nhốt. Đại được đưa vô phòng giam thăm, thấy Paul hộc hác ngồi trong bóng tối, tới gần cúi xuống, hai tay ôm lấy con, vỗ về sau lưng. Paul cảm động, chòang tay ôm lại. Vừa lúc đó, Nằm chạy vào, hỏi viên cảnh sát:

- Nó có phải ở tù không ông?

- Chủ tiệm đã đồng ý tha tội, không muốn kiện nó làm chi.

Nằm lớn tiếng đòi cấm cửa Paul mấy ngày vì tội lấy xe đi hoang, gây rắc rối.

Paul hát tay mẹ ra:

- Còn lâu. Con phải đi tập dượt đờn guitare với bạn để lên diễn "audition" lần nữa cho họ coi tuần tới. Họ cho hẹn rồi.

-Cái gì? Hư hỏng như vậy mà còn đòi đi đâu?

- Con thà ở tù, hay thà chết... còn hơn về nhà.

- Mà nói thiệt hay giỡn, Paul?

Mặt Paul đanh lại, nó gỡ tay mẹ ra, nhìn chòng chọc vào mặt Nằm, cười gằn:

- Mẹ mới là hư hỏng. Con khinh mẹ lắm...

Nằm tái mặt, xấu hổ với viên cảnh sát và chồng đứng đó, cúi mặt chạy ra ngoài.

Khi Đại chở con trên xe về nhà, anh từ tốn hỏi:

- Tại sao con làm vậy?

- Con làm đơn xin vô trường Âm nhạc Julliard không cho ba biết. Jonh đã chở con lên Chicago trình diễn thử tuần rồi và họ đã chấp thuận cho con học...

- Tốt, như vậy là tốt...Cái gì con thích thì cứ ráng học...

- Con tưởng ba giận con lắm...

- Không, cái gì con thích thì con cứ theo đuổi, cứ ráng học...Ba rất hãnh diện về con..

Paul cảm động thấy cha lần này tỏ ra thông cảm, khuyến khích mình, chọt ứa nước mắt nghẹn ngào nói:

- Ba, mẹ có "boyfriend" đó, ba biết không, không phải mới người thứ nhất...

-"Ba biết", Đại thản nhiên trả lời.

Paul kể lại những gì nó biết về việc hẹn hò của mẹ mấy năm trước với Richard, rồi mới đây, với Frederick, một thương gia giàu hay đi du lịch các nước, quen Nằm ở office nàng làm. Đại buồn buồn nín thính nghe, không nói gì. Trong

lòng anh, tình yêu đôi với vợ đã nguội lạnh, chỉ còn có Stella và Paul là nguồn an ủi duy nhất. Anh "drop" con trước cửa nhà rồi chạy xe tiếp. Paul hỏi đi đâu, anh không trả lời, chạy ra nghĩa địa Holy Village, đi bộ vào thăm mộ con gái, cái mộ "giả" 18 năm nay đã phủ rêu xanh bụi bặm đen thui vì ít ai tới săn sóc. Đại bát khóc to, rống lên, đá lia lịa vào cái bia đá mộ con gái, rồi hai tay ôm đầu, cười sằng sặc một mình.

- 'Go away... Go away... You are a bad man.' Câu nói xua đuổi hắt hủi của con gái hôm kia trên Pittsburg còn văng vẳng đâu đây, như mũi tên đâm vào trái tim đang rướm máu của anh. Phải, Ba đúng là người xấu, ba bỏ rơi con 18 năm nay... Ba đáng bị trừng phạt lắm.

Những ngày sau đó, biết chồng con đều đã rõ hết chuyện tình vụng trộm của mình, Năm tuyên bố đòi ly dị. Đại không phản đối. Lỗi thực ra cũng không phải ở Năm. Tại anh. Anh lặng lẽ đi làm mỗi ngày, chiều về nhà chui vào phòng hình, coi mấy tấm hình, tới lui đi lại, chịu đựng cho số phận chính mình đã tự an bài ra. Vừa vặn lúc Paul lên Chicago học nhạc ở Viện đại học âm nhạc Julliard. Năm 2011, sau 3 năm học, Paul tốt nghiệp và được "offered" một job khá tốt ở Pittsburg. Stella cũng đã lên đại học, lại có "boyfriend" cùng học chung lớp. Boyfriend này tên Robert, cũng 'Down's Syndrome' như nó, hai mắt đờ đẫn khờ khạo, tóc phủ xuống che một bên trán, tánh tình hiền lành, hay tới nhà Kim chơi luôn. Một hôm Kim đi đâu về, thấy hai đứa ôm hôn mùi mẫn trên sofa phòng khách, la lên:

- Stop, đủ rồi. Đứng dậy Stella ...

Hai đứa buông ra. Stella nói:

- Tụi con chỉ "kiss" thôi mà. Má thương ba, má cũng hôn ba vậy.

- Cái "hôn" này đi hơi quá xa rồi đó con .

- Tụi con thương nhau mà.... Tụi con muốn kết hôn.

- Không được.

- "Tại sao không? " Stella ngơ ngác hỏi.

- Chuyện kết hôn rất phức tạp. Phải có việc làm, có nhà cửa... Tụi con sẽ ở đâu?

- Ở đây với má...

Thằng bồ Stella chen vô nói:

- Con sẽ kiếm việc làm... Stella cũng vậy. Tụi con sẽ có nhiều babies...

Kim phì cười, nhìn hai đứa trẻ nói chuyện kết hôn, đi làm, đẻ con, mà mặt mũi ngây ngô khờ khạo như trẻ lên mười, cắt nghĩa:

- Nếu con có baby, con phải bỏ job ở nhà để giữ baby, tiền đâu trả tiền nhà, tiền ăn, sữa, tả cho baby?

Stella phụng phịu:

- Tại sao thương nhau mà không cho lấy nhau chứ? Ai ngoài kia cũng làm vậy hết. Thật không "fair" chút nào.

- Phải, ở đời có nhiều cái không "fair"

chút nào con ạ, nhưng mình phải chấp nhận. Thôi, đứng lên thay đồ, đi nghe hòa nhạc với ba má.

Tối đó có buổi trình diễn âm nhạc ở hí viện lớn Pittsburg do chỗ Paul làm tổ chức, có Paul, tên tuổi mới nổi, chuyên đàn guitar. Paul tham gia tới ba mục trong chương trình. Kim tò mò muốn đi coi, xem con trai của Đại bây giờ ra sao, lớn tới đâu, có giống cha và Stella không. Kim loay hoay sửa lại cà vạt cho chồng thẳng thớm, mặc áo veste cho chồng. Albert hỏi:

- Sao em không để Stella dọn ra ở riêng, cho nó quen đi?

- Lỡ nó có bầu thì sao? Em già rồi, không muốn nuôi con nít nữa.

- Hồi anh mới gặp em, em nói mong sao cho nó lớn khôn, sau này được xã hội tiếp nhận một cách bình thường như những đứa trẻ khác mà...Sao em không cho nó thử một lần...

- Bởi vì...bởi vì...em không muốn cho nó đi...Em chưa bao giờ tưởng tượng có thể sống mà thiếu nó bên cạnh...

Kim và 2 đứa nhỏ, Stella và Robert, nghe lời Al, sau cùng chuyển lên ngồi hàng ghế đầu nhìn lên sân khấu. Lúc đầu nàng cứ sợ ngồi hàng đầu, Paul sẽ nhận ra em gái nó, một điều Al cho hết sức là vô lý, hai anh em xa nhau từ khi còn trong trứng nước... Kim nhìn Paul, để tóc dài, cao ráo đẹp trai, dáng dấp nghệ sỹ, bụi ngùi nhớ lại đêm nào bế nó đỏ hồng từ tay Đại, rửa ráy quần tả cho nó. Mới thoáng đó mà đã 20 năm, cả 2 đứa đều đã thành nhân....Paul chơi đàn rất chuyên nghiệp, đàn một lúc 3 bài khác nhau mà thính giả vẫn chăm chú say mê nghe. Stella há hốc mồm nhìn nó đàn. Tiếng đàn buồn u ầu, đôi lúc như gọi nó nhớ lại một cái gì rất gần gũi, rất quen thuộc mà nó mơ hồ không biết rõ. Khi mọi người đứng dậy vỗ tay khen ngợi, nó vỗ tay lâu nhất, và tình cờ Paul chú ý nó. Nhìn đôi mắt hiền khờ khạo, Paul thấy nao nao, thấy cái gì như chính nó ở trong đôi mắt đó, thấy cái gì rất thân quen, cái gì như thần giao cách cảm, làm nó xao xuyến bồi hồi.

Sau khi khán thính giả về hết, Paul nhớ lại hôm nay là sinh nhật mẹ, bèn gọi phone cho ba nhớ gọi mẹ chúc mừng. Đại gọi hỏi vợ có ước muốn điều gì cho ngày sinh nhật không. Năm cám ơn, cho hay sẽ làm đám cưới nay mai với Fred, qua Pháp sống, và muốn bán cái nhà đang ở.

- Em muốn 2 điều. Thứ nhất, muốn anh dọn sạch cái phòng tối rửa hình của anh mà anh đã hứa mấy năm nay. Thứ hai, anh kiểm ai tới sửa giùm chỗ nước "leak" nhỏ giọt tí tách dưới cái sink nhà bếp dùm. Em có gọi plumber, nhưng ông ta đi vacation rồi.

- No problem. Chuyện nhỏ.

Đại ở clinic ra, về thẳng nhà, thấy phone bàn đèn đỏ nhấp nháy, nhắc nghe message có một cái Frederic chúc Năm "Happy Birthday", một cái Paul chúc mẹ "sinh nhật vui vẻ". Anh buồn nhìn lên vách, thấy hình Fred và Năm chụp tươi

tấn cạnh nhau trông rất hạnh phúc. Bên kia, hình của Paul, hai mắt mờ màng, dáng rất nghệ sĩ, đang ôm cây đàn guitar. Anh nghĩ như vậy cũng yên cho vợ con, chỉ còn Stella ở xa, hình ảnh lúc nào cũng ám ảnh trong đầu. Năm nay anh đã gần 60, ít vận động nên già sớm, đi đứng bắt đầu chậm chạp, tóc lốm đốm hoa râm, gân đây hay chóng mặt mỗi khi chăm chú thái quá. Lẽ ra anh gọi thợ tới sửa "sink" cho vợ, nhưng muốn đích thân làm việc này cho vợ nhân ngày sinh nhật cuối cùng Năm còn ở nhà, trước khi hai người chia tay. Anh tự nhiên nảy ra ý muốn cho vợ biết chuyện của Stella. Anh bỏ hộp đồ nghề ở bếp, rồi ra bàn lấy cuốn notebook cạnh điện thoại, viết mấy chữ:

Con gái mình không có chết. Anh gửi Y tá Kim Trần mang đi nuôi nó từ lúc mới sinh tới giờ.

Nghĩ sao, Đại lấy bút xóa đi, sợ Năm làm phiền tới Kim, viết lại câu khác:

Anh đã cho người ta con gái mình từ lúc mới sinh.

Lại thấy không ổn, lại xóa đi. Anh vào bếp, cởi áo khoác, nằm chui đầu dưới sink, ngược lên cầm kim vặn mở ống nước hình chữ U. Lâu ngày cái ngàm bị rỉ sét nên cứng ngắc, Đại phải nghiêng răng lấy hết sức vặn. Bất ngờ, nước đọng trên ống chảy xò xuống mặt, Đại quay mặt nghiêng để tránh, nhưng nước vẫn chảy tong tong vô mũi, vô miệng anh. Đại sặc sụa, mặt đỏ bừng, cựa quậy đầu, rồi hình như có một mạch máu nào đó trên đầu bị bẻ ra chảy trong đầu, khiến anh mê đi bất tỉnh, hai chân duỗi ra dầy dầy rồi cả người xuôi xị bất động trên sàn gỗ. Nửa giờ sau, Năm lái xe về, vào nhà thấy cái "note" chồng viết bôi xóa đen, không đọc ra được chữ gì, gọi "Anh Đại, anh Đại", không nghe ai trả lời, vào bếp thì thấy chồng nằm dưới đất, lật đật gọi 911.

...Paul đang bận rộn ký tên cho các "fan" trên rạp hát thì nghe phone mẹ gọi:

- Paul, ba bất tỉnh, đã chở nhà thương rồi, bác sĩ nói ba bị neurosis..

- Là bệnh gì?

- Là "loạn thần kinh chức năng", bác sĩ nói ba con có cái gì đau đớn chất chứa trong lòng nhiều năm mà không thổ lộ cho ai biết, bây giờ tới lúc... nó "bẻ" ra.

- Rồi ba đã qua khỏi cơn nguy chưa?

- Paul...Paul...Ba con chết rồi

Paul sững sờ, mở to mắt, miệng méo mào

Một tuần sau, chôn cất Đại xong, hai mẹ con Năm mở cửa phòng rửa hình của Đại ra thám hiểm lục lợi trước khi "clean up". Paul ngắm nghía cái hình cũ cha mẹ hồi mới lấy nhau trẻ đẹp tươi cười hạnh phúc, lấy đưa mẹ coi. Năm đưa con coi cái hình ngộ nghĩnh lúc Paul 5 tuổi, hai mẹ con chụm đầu lại, mỉm cười nhớ lại những ngày hạnh phúc đã qua. Paul xin cái khung hình bà nội và cô nó làm kỉ niệm. Năm lấy camera của Đại bỏ lại, đưa cho con. Paul lục một ngăn kéo, thấy cả trăm tấm hình khổ lớn toàn chụp các thiếu nữ khác nhau đủ các vị trí đi, đứng, nằm, ngồi... Hình ai ở đâu mà chụp lu bù, toàn kẻ lạ, sao ba mình lại sưu tầm

để đây làm chi nhiều vậy. Năm thấy cái chìa khóa mở locker trên bàn, có buộc sợi dây len đỏ cột tóc con gái còn mới, đưa con mở tủ coi bên trong có gì.

- Ba nói ngăn đó đựng tất cả các giấy tờ bảo hiểm đủ thứ...con mở coi.

Paul mở ra, thấy mấy tấm hình Đại mới chụp Stella cách đây vài hôm ở Pittsburg, cầm coi thấy mặt quen quen, ngờ ngờ nhớ có gặp con nhỏ lờ đờ mắc bệnh Down's syndrome này ở đâu rồi. Nó thấy nhiều xấp hình polaroid khác rành đây thun la liệt, hình baby gái vài tháng năm, hình baby gái biết đứng, biết đi, bé gái đeo kiếng cận thị chơi búp bê, cầm sách đọc, rồi cũng baby đó trở thành thiếu nữ 12, mười lăm tuổi, nét mặt khác hẳn, nhưng rõ ràng đều là hình của một người từ bé tới lớn.

- Mẹ coi lạ chưa, tất cả đều cùng là hình chụp một đứa con gái duy nhất, từ nhỏ tới lớn. Con nhỏ này là ai? Là gì của ba, mà ba cất kỹ trong locker này nhiều năm nay? Mà toàn hình polaroid...Ba đâu có mấy hình polaroid...Hình như là ai gửi tới cho ba.

Năm cũng ngạc nhiên, chăm chú nhìn mặt đứa nhỏ trong các xấp hình, lớn dần lên theo năm tháng, nhíu mày suy nghĩ. Paul lật ra đàng sau 2 tấm, thấy ghi ngày tháng chụp, nét chữ đàn bà, rồi phát giác ra một xấp phong bì thư cũ nhét trong sâu, lôi ra coi tên người gửi, hỏi mẹ:

- Có thư nữa mẹ à. KIM TRẦN là ai? Má biết ai không?

Năm sực nhớ đến cô nữ y tá Việt nam này xưa phụ chồng đỡ đẻ mình, tên KIM, tái mặt. Sau khi Năm sanh con thì cô ta xin nghỉ việc, đi xa làm. Tại sao Đại lại cất giữ hình đứa nhỏ này, nó có liên hệ gì với Đại mà cô ta liên tục gửi các hình này cho Đại. Như vậy Đại đã từng có "affair" với cô ta và đây là hình đứa con riêng của hai người sao?...Năm lật đật mở một lá thư ra đọc, sững sờ, chớp mắt lia lịa, rồi bỏ xuống, giựt ngay một lá khác nữa ra đọc, mặt xanh như tàu lá, càng lúc càng kinh hãi. Bỗng nàng òa ra khóc hù hụ, một tay ôm mặt, một tay ôm chặt lấy bụng, loạng choạng thụt lùi lại, đụng lưng vào mép bàn, khóc ngất lên đau đớn. Paul vội ôm đỡ lấy mẹ. Năm gục đầu vào vai con, 2 bàn tay bầu chặt vào cánh tay con, khóc nức nở:

- Oh, my daughter...my poor daughter...

Khóc xong, Năm bắt đầu nổi cơn thịnh nộ. Đứa con là con chung, sao Đại lại dúi gạt nàng trắng trợn và tự quyết định một chuyện động trời không hỏi ý nàng... Nàng túm mấy xấp hình, xấp thư, tất cả các sưu tập hình lớn từ các ngăn tủ hắt liệng tung tóe xuống đất, miệng chửi chồng inh ỏi rồi ngồi phịch xuống ghé thở hổn hển, nước mắt ràn rụa.... Paul lục thấy mảnh giấy có ghi địa chỉ của Kim Trần do ba nó viết mới đây, ngồi xuống an ủi mẹ:

- Má bớt giận... Má biết không, cả trăm tấm hình ba chụp kia, toàn là những đứa con gái khỏe mạnh của thiên hạ mà ba không được may mắn có. Ba cũng nhớ Stella lắm, y như má vậy, nên ba đã chụp hình con gái thiên hạ khắp nơi cất

đây, mỗi ngày lấy ra coi cho đỡ nhớ Stella. Má tưởng Ba không đau lòng sao? Con tìm thấy địa chỉ cô Kim rồi, ở Pittsburg. Mai mình lên đó tìm em. Xe ngừng trước căn nhà Albert, số 413. Hai mẹ con nhìn vào. Cửa trước đóng kín, có một chậu hoa nở vàng. Hai mẹ con đi vòng ra hàng rào hông nhà thấy trong vườn, một người đàn bà Việt nam khoảng 50 tuổi đang cúi xuống xúc đất vô hai cái chậu để bỏ hoa cúc vào trồng. Năm nhận ra Kim, đã già đi nhiều, kêu to:

- Chị Kim.

Người đàn bà ngược mặt lên, thấy Năm, hết sức ngạc nhiên.

- Tôi tìm thấy thư từ của chị trong studio anh Đại. Kim nhìn người thanh niên đứng cạnh Năm, nhận ra Paul. Paul lễ phép cúi đầu chào. Năm nói tiếp:

- Anh Đại mới chết cách đây hơn một tuần. Kim thảng thốt nhìn Năm, hai tay ôm ngực thốt lên 2 tiếng: "Oh, My God!" rồi lặng người đi một lúc. Bỗng có tiếng gọi "MOM" từ phía cửa hông cuối vườn, Năm nhìn qua vai Kim, thấy một cô gái hơi lùn, mặc áo len hồng xuất hiện, tay cầm bó hoa tươi vàng rực. Paul cũng nhìn theo, xúc động nhận ra cô bé đêm nào vỗ tay nghe nó trình diễn ở Pittsburg.

Thấy khách lạ, Stella ngoắc tay gọi Kim lại:

- Má... tới đây, tới đây. Con có món quà cho má. Kim quay lại đi tới con. Stella chìa bó hoa ra tặng mẹ:

- Happy Mother's Day.... Hoa này con không có hái đâu. Con mua với tiền bỏ ống của con đó. Năm từ xa mếu máo nhìn con, đưa con gái bằng xương bằng thịt do nàng đẻ ra, tưởng chết 20 năm nay, bây giờ xuất hiện trước mặt như một phép lạ, như một món quà Trời cho. Kim dìu con tới gặp Năm.

- "Hello, Stella", Năm cất tiếng chào trước.

- "Hello, bà là ai vậy?" Stella thật thà hỏi.

Kim đỡ lời, bảo con:

- Đây là mẹ ruột con, Stella.

- Không, bà ấy đâu phải, Má mới là mẹ con.

Kim ôm lấy con nghẹn ngào. Stella kêu lên:

- Sao má khóc? Má làm sao vậy?

- Phải,...má là mẹ con, nhưng hồi xưa, con nằm trong bụng của mẹ Năm đây...trước khi con về ở với má. Hồi đó con còn nhỏ quá, nên má không kể chuyện này, sợ con hoang mang ..chứ má... lúc nào... má cũng thương con hơn bất cứ cái gì trên đời..

Kim dìu con lại trước mặt Năm chào. Con bé nhận ra Paul đứng cạnh người đàn bà sang trọng mà má nó bảo là mẹ ruột, chỉ mặt, cười:

- Eh, I know you. Em biết anh mà. Anh chơi đàn guitar đêm nọ. Anh chơi đàn hay lắm...

- Cảm ơn em.

Năm nhìn Stella bảo:

- Đây là Paul, anh ruột của con. Hai con là anh em sinh đôi.

Stella ngỡ ngàng mấy giây, nhoẻn miệng cười nhìn Paul rồi chìa tay ra bắt tay anh thật chặt:

- Nice to meet you.

Rồi nó quay lại, tách bó hoa ra làm hai phần bằng nhau, cầm trong hai tay, đưa ra cho hai bà mẹ, tươi cười cất tiếng chúc mừng:

- Happy Mother's Day.

Nhắm thấy nghẹn ở cổ, ứa nước mắt. Stella hớn hờ nhìn mọi người, mời vào nhà chơi, uống nước chanh đường nó mới làm. Nó nắm tay Paul kéo đi trước, miệng liền thoảng:

- Anh vô coi phòng em. Em cũng thích nhạc lắm. Em mới có cái máy hát mới, Robert tặng.

- "Robert là ai?", Paul hỏi.

- Bạn trai em.

Hai đứa nắm tay bước vô cửa hông vào nhà. Còn lại hai người lớn, Kim áp úng giải thích:

- Stella đã lên đại học. Chị biết...Lúc nó sinh ra, anh Đại cứ tưởng là.....nó không cách gì sống được lâu. Ảnh nghĩ đem cho nó đi.... để tránh cho chị và ảnh khỏi đau khổ về sau, lỡ sau này nó chết..., như em gái của ảnh khi xưa....Nhưng ảnh đã lầm...Khi người ta lầm, người ta ráng sửa chữa, và lướt qua được. Anh Đại thì không.... Sai lầm, đau khổ, dằn vặt, cố gắng...nhưng không thể sửa được. Mà tôi thì coi Stella như con đẻ, không thể sống xa nó một giờ một phút nào ...mong chị tha thứ.

Nhắm máu chảy hai hàng nước mắt, gật đầu lia lịa, lấy tay bóp chặt tay Kim, rồi bỗng khóc nức nở, gục mặt vào cổ, ôm choàng lấy Kim, tỏ lòng biết ơn người đã thay nàng nuôi dưỡng đứa con tàn tật với tất cả tấm lòng bao la của một người mẹ hiếm có....

Phạm Hoàng Chương

Phở Đà Lạt

Vietnamese Cuisine
39400 Murrieta Hot Spring Rd #107
Murrieta, CA 92563.
Tel: 951-600-5700
Hours: Mon-Sun: 10:00am-9:00pm

Cho share Phòng

Nhà gần freeway 15 và Clinton
Keith, dư 2 phòng cho share,
bao giặt, sấy, điện và nước,
điều kiện dễ dàng
liên lạc: **951-473-0533**

Nếu bạn muốn tìm hiểu ơn gọi dòng Truyền
Giáo Ngôi Lời, Xin liên lạc
Cha Mai Thành Trung: **714-797-9072**
Email: trungmaisvd@aol.com
Website: www.svdvocations.org

Congregation of the Holy Spirit Province of the United States

Rev. Brandon Bảy Nguyễn, C.S.CP.
Vocation Director
Off 773-734-4418
Cell 501-908-6188
brandon7cscp@aol.com
www.spiritans.org

Hiệp Hội Thánh Lễ Đòi Đòi

Mỗi hội viên sẽ được nhớ đến và cầu nguyện trong những Thánh Lễ hàng ngày và được thông phần công đức do các linh mục và tu huynh thuộc Dòng Truyền Giáo Ngôi Lời đang phục vụ trên các cánh đồng truyền giáo. Hiệp hội Thánh Lễ Đòi Đòi có thể xin cho người thân còn sống hay đã qua đời.

Liên hệ: Cha Nguyễn Văn Long SVD. Phone (951) 454 - 0529
Email: nguyenvanlong59@yahoo.com

Land For Sale:

Hesperia City. one half acre corner lot on paved road near Freeway 15 and Main Street off ramp. Zoned 2-8 units per acre. Water and electrical @ street. Near new Walmart, new hotels, and shopping. Only 60k. Owner 714 675-3950.

EJ Belle Tiệm Tóc - Nail Day SPA.

Cựu Giáo Sư thẩm mỹ (40+ năm kinh nghiệm). Nhận dạy bằng về tóc hoặc da, cung cấp mỹ phẩm, trị các loại mụn không để lại sẹo không cần uống thuốc, sơn môi giữ nguyên ngày, lip conditioner cho phái nam chống khô môi, thâm môi
Liên lạc: Cô Đào: **714 675 3950**
www.ejbelle.com

Cha Trương Bửu Diệp:

Nếu ai có thiện ý muốn xin ký thỉnh nguyện thư cho cha Cha Trương Bửu Diệp được phong thánh xin liên lạc: Minh Bùi, điện thoại: 909-528-7823

GIÁO XỨ NGHÈO MIỀN BẮC VIỆT NAM

Ước mong đón nhận hảo tâm của Quý Vị Ân Nhân, xin Thiên Chúa trả công bội hậu cho những tấm lòng vàng. Suốt 100 năm qua, Giáo Xứ ước mơ một mái ấm đơn sơ cho con cháu có nơi học hành.

Lm. Quản Xứ: Jacintô VÕ THÀNH CHÂU, SVD: email: hyachau@gmail.com
Giáo Xứ Trang Cảnh
Nghị Xuân - Nghi Lộc - Nghệ An
Xứ Nghèo Miền Bắc - Việt Nam
Tel: 0903-877-053

L/L tại Mỹ:
13552 Garden Grove Blvd.
Garden Grove, CA 92868
Tel: 714-226-6175, 714-750-0266

Chuyên môn sản xuất hạt vẹt lộ organic

Ra lò ngày thứ Tư và Chủ Nhật.
Anh Chị Ba: 951-926-9986
951-786-8693

Kevin Khương Nguyễn, MD

Tận tình phục vụ Cộng Đoàn Việt Nam.
Có nhận một số chương trình trợ cấp y tế.
Hành nghề nhiều năm trong vùng với phòng khám.
29798 Haun Rd. #203
Menifee, CA 92586
951-301-9188

ARER Dental

Thanh Chuong &
Nguyen Minh Chau DDS
560 N. San Jacinto St
Hemet, CA 92543
951-765-3174

ASIAN Printing

15101 Moran St., Westminster, CA 92683
Tel: 714-891-0898 Fax 714-894-1862
email: asianprinting@gmail.com
Chuyên in Thiệp Cưới và
mọi dịch vụ Ấn Loát

Nhận Sửa Các Loại Máy Vi Tính

Laptop, thay màn hình
Motherboard, D.C. Jacks
Liên hệ **951-813-5362**

IVY Springs Medical Care

Bách Nguyễn, MD

Board Certified in Family Practice
41680 Ivy St, #A Tel 951-677-2227
Murrieta, CA 92562 Cell 951-235-9528

Kim Thu Pham

R. E. Agent / Loan Consultant
Direct 858-610-2246 Home 951-694-6780
COUNTRYLAND
REAL ESTATE & MORTGAGE
4744 El Cajon Blvd., San Diego, CA 92115
Office: 619-282-9696 Fax: 619-516-1279

Redhawk Family Dentistry

44274 George Cushman Court,
Temecula,
CA 92592. Suite 205
Liên lạc: Hằng Nga(Gina) Vũ.
Cell: 951-303- 8695

Rental: Nhà mới xây (có solar energy) 3
phòng ngủ, 2 phòng tắm, rộng 1800 sq. ft.
vùng Murrieta cho mướn. Sân rộng, gần
trường Alamos Elementary và Bella Vista
Middle School rất tốt. Góc
Murrieta/Winchester. \$1550/tháng.
L/L Hà Nguyễn 949-702-3122
Có thể dọn vào: Feb/1/2013

King Restaurant

Bánh Mì & Phở

31333 Temecula Parkway, Suite 130
Temecula, CA 92583.
Phone: 951-303- 8405

Blinds & Shutters

100% basswood shutters
2" & 2.5" basswood blinds
2" & 2.5" fauxwood blinds vertical
Free In-Home quote
Professional Installation
Phone: **626-572-3787**
29350 BigHorn ct, Murrieta, CA

V & N Interior Design

Create the Home of Your Dream

Ngô T. Tran
Interior Designer
31772 Green Oak Way
Temecula, CA 92592
951-303-4372
951-699-9139

Skin Care by Kim: Chuyên trị da mụn, nám, cặn cồi. Đặc
biệt lột da mặt rất có kết quả. Nhận xâm thẩm mỹ cho môi, mắt và
chân mày. Trang điểm cô dâu, dạ hội. Ngoài ra còn có hướng dẫn
trang điểm và dưỡng da cho từng cá nhân. Xin liên lạc: Kim

Tel 951-235-8103

29760 Rancho California Rd #103. Temecula. CA 92591.

DAN VO Nhận sửa xe 26955 Holly Grove Ct., Murietta, CA
Certified Toyota Master Technician, Certified Toyota Hybrid

Vehicle, Certified Master ASE

Dùng phụ tùng thay thế như của Dealer.

Tiền công bằng ½ giá của Dealer. Bảo đảm 1 năm

Xin gọi phone làm hẹn: **951-445-9362**

Phòng Mạch: Châm Cứu & Thuốc Bắc

Bùi Hoài Albert, OMD. Nhận: Bảo Hiểm
Chuyên Trị: Đau nhức, nội ngoại thương, tai nạn xe cộ,
nghề nghiệp.

29950 Hunter Rd, #101, Murrieta, CA 92563

Cell: (702)-376-3971

Off: (951) 461-8377

FULL REALTY – Service, Inc.

Realtor DRE License # 01806276

Liên lạc: D. "Chris" Nguyen. Cell: **951-834-7701**

Email: nguyenchris@hotmail.com Fax: **951-870-4053**

Website: www.chrisrealestate.com

Smile Dental Care, Steven T. Nguyễn

Cosmetic, Braces & Implants

Office Hours: Mon-Tue, Fri: 9:00am-5:30pm

Thu: 10am-6:30pm, Sat: 9am – 2pm

25100 Hancock Ave. # 112

Murrieta, CA 92562

Tel **951-304-7881**

www.murrietasmiledental.com

LỜI NGUYỆN: Lạy Chúa, lạy Cha, Ngài là bậc Thánh ở cạnh
Đấng Cứu Thế đầy quyền năng. Nay con cầu khẩn Cha giúp con
vượt qua khó khăn cấp thiết hiện nay. Đọc những lời nguyện này
9 lần/1 ngày. Đọc liên tục 9 ngày với lòng thành tâm sẽ được toại
nguyện. Được việc hứa in lời nguyện này và tình Cha **Trương**
Bửu Diệp. Gia Đình **Thụy Trần**